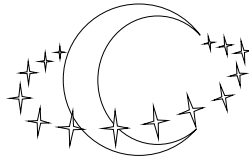

บทนำ

ฉันทำงานให้คนตาย...

ผู้ที่จ่ายค่าจ้างให้แก่ฉันไม่ได้มีชีวิตอยู่แล้ว

เปล่า...มันไม่ใช่อาชีพที่เสียสละ สูงส่ง หรือทรงคุณธรรมอย่าง
หมอชันสูตร เจ้าหน้าที่มูลนิธิ หรือเจ้าหน้าที่แต่งหน้าศพอะไรอย่างนั้น
หรอก...

‘ผู้บริบาลหลังความตาย’ คงเป็นคำที่ใกล้เคียงที่สุด

น่าเบื่อ...น่ากลัว แต่ค่าจ้างสูงง...มว่ากกก!

จะว่าไปมันก็ง่ายตายและเบื่องานที่สบายอย่างเหลือเชื่อ

ที่สำคัญนายจ้างเพียงแค่คนเดียวของฉันก็ได้เรื่องมากอะไร

เขานอนอย่างเดียววันทั้งคืน...ก็เหงะ...ถ้าเขาลุกขึ้นมาได้

ฉันคงไม่ทำงานนี้หรอก!

...

ฉันมาทำงานนี้ได้ยังไงนะเธอ เรื่องมันก็เริ่มง่าย ๆ แค่งาน
จะเป็นปี จู่ ๆ ก็เจอข้อเสนอสุดประหลาดแลกกับค่าตอบแทนสูงลิบ
หลังจากหลงไปเล่นแบบสอบถามทางจิตวิทยาประหลาด ๆ ตอบคำถาม
แปลก ๆ ในหน้าเพจเฟซบุ๊กเข้า มันเป็นคำถามประเภท...คุณเป็นแฟน
พันธุ์แท้ของ...

คำถามมีทั้งศิลปะ ประวัติศาสตร์ ปรัชญา ศาสนา หนังสือ ภาพยนตร์ อาหาร เครื่องดื่ม สัตว์แปลกๆ ซึ่งมันก็คล้ายๆ กับแบบสอบถามไร้สาระที่อืดเล่นกันเป็นพักๆ ตามหน้าเฟซบุ๊กนั้นแหละ แต่มันไม่หยุดเพียงแค่นั้น มันขยันทิ้งคำถามเข้ามาเรื่อยๆ

เราเซตทางช่องข้อความ คุยกันหลายเรื่อง ส่วนมากเป็นเรื่องโปรดสำหรับคนที่คลั่งประวัติศาสตร์ศิลปะและเป็นหนอนหนังสืออย่างฉัน แต่ก็พิลึกก่นะ เพราะตอนท้ายๆ มันไม่ใช่เกมคำถามแบบควิซแล้ว แต่เป็นการคุยสัพเพเหระเสียเป็นส่วนใหญ่ และก็ไม่ได้ขอชื่อ ที่อยู่ หรือ เบอร์โทร. เพื่อเอาไปทำข้อมูลวิจัย หรือขโมยข้อมูลเราไปขายให้พวกบริษัทนำราคาฉ้อโกง. มาตือเหมือนที่นักการตลาดดิจิทัลสายมารชอบทำ โดยเอาผลประโยชน์เล็กๆ น้อยๆ มาหลอกล่อเหยื่อให้เปลืองขายข้อมูลส่วนตัว

แล้วอยู่ดีๆ ก็มีคนติดต่อเข้ามา เป็นเฟซบุ๊กส่วนตัวที่มีชื่อ อาชีพ การงาน และความเคลื่อนไหวเหมือนเฟซบุ๊กของคนที่มีอยู่จริง...ที่แรกฉันคิดว่าเป็นพวกหลอกลวง หรือเพจล้อเล่นประเภทขอไลก์ละบาทเพื่อช่วยเหลือ บลาๆ

ฉัน...ซึ่งตงงานมาเกือบครบปีและเงินในบัญชีดิ่งลงใกล้เลขศูนย์ จึงบอกเลขที่บัญชีธนาคาร...(ที่เงินใกล้เลขศูนย์) นั้นไป เพราะไม่คิดว่า มีจ้าวชีพคนไหนจะมีปัญญาทำอะไรกับมูลค่าอันน้อยนิดกระจุริดของเงินนั้นได้

อย่างมากที่สุดก็โอนเงินสกุล.JPG มาให้ 555 (ในเลขห้ามีน้ำตาซ่อนอยู่)

วันรุ่งขึ้นมีเงินโอนเข้ามาจริงๆ ไม่ใช่เงิน.JPG เสียด้วย แถมยังเป็นจำนวนที่...

ฉันต้องรีบแจ้งไปที่เคาน์เตอร์ธนาคาร แทบป็นเคาน์เตอร์เข้าไป เขย่าคอเจ้าหน้าที่ที่ขณะละล้าละลักบอกให้พวกเขารีบเช็กดู อาจมีการ

โอนผิดเข้ามาแหมงๆ ให้รีบๆๆ เช็กเข้า

ถ้ารอช้าฉันจะเบิกไปใช้นะ!

เงินไม่ได้โอนผิด! และผู้ว่าจ้าง...เอ่อ...ทนายของผู้ว่าจ้างติดต่อผ่านเซตของเฟชบุ๊กอย่างเป็นทางการเพื่อเสนองานให้ฉัน โดยให้ฉันนำประวัติและเอกสารต่างๆ ไปพบที่สำนักงานทนายความบนดึกหรูท่าเลกลางเมือง ติดแนวรถไฟฟ้าที่ค่าเช่าสูงลิบ

แต่...ฉันไม่บอกว่าเป็นงานอะไรเนี่ยสิ!

ดูทรงแล้ว...

หลอกลวงกันพันเปอร์เซ็นต์!

ด้วยอายุที่ใกล้เลขสาม...ตรรกศาสตร์...สัญชาตญาณ และ...ใครจะเชื่อล่ะว่ามันจะมีใครบ้าให้เงินเดือนขนาดนี้และอีกอย่างฉันจะไปทำไม ทั้งๆ ที่ยังไม่รู้ว่ามันคืองานอะไร?

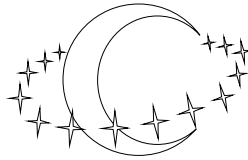
สิ่งที่ถูกต้องคือ...ฉันควรจะปิดบัญชีธนาคาร คืนห้องเช่า เลิกเข้าเฟชบุ๊กเดิม เปลี่ยนเบอร์โทรศัพท์ หนีออกจากเมือง เอาเงินที่ได้รับโอนมาไปตั้งหลัก ซึ่งมันมากพอที่จะใช้ชีวิตอยู่ตามต่างจังหวัดไกลๆ สักแห่งได้อย่างสบายๆ ไปอีกหลายปี

ไม่ว่าจะใช้ตรรกะวิบัติขนาดไหนมาແเข้าข้างก็ตาม การนัดหมายและค่าใช้จ่ายที่โอนมานั้นเป็นเรื่องโกหกแน่ๆ หลอกลวงแท้ๆ คุณหลอกลวงดาว...

แต่ฉันก็ดันไป!

นั่นคือจุดเริ่มต้นของงานอันแสนประหลาดนักหนาและนายจ้างผู้น่าสะพรึง!

1

ฉันไปตามนัดหมาย

แขนคอดั่งบ่ามอดึกสูงเสียดฟ้าที่พุ่งขึ้นไปในอากาศ ผ่านหมอก
ควันและมลพิษของเมืองหลวง ดุจไปเฝ้ามเหสีถึงดวงดาว

นั่นเป็นความคิดแรกเมื่อเห็นที่นั่น...

สถานที่ที่ฉันมาตามนัดเพื่อคืนเงินและปฏิเสธงาน...ซึ่งไม่รู้ว่
งานอะไร แต่ที่แน่ๆ คุณสมบัติของใบปริญญาบัตรระดับปริญญาตรี
ซึ่งจบจากสถาบันการศึกษาศิลปะระดับชั้นรองๆ ของฉัน ไม่มีทางทำให้
ฉันเหมาะสมกับเงินเดือนนั้นแน่

ตึกนั้นหรูหราอลังการดุจโรงแรมชั้นหนึ่ง มีห้องโถงกว้างใหญ่
ตกแต่งไว้อย่างวิจิตรอลังการ พนักงานต้อนรับพาฉันไปที่ลิฟต์ส่วนตัว
ที่ไม่มีเลขบอกชั้น มันพุ่งตรงไปสู่ชั้นสูงสุด!

อ๊ปปายะละ! ถ้าลิฟต์มันเกิดค้างแล้วตรูจะรู้ได้ไงว่าลิฟต์มันพา
มาติดอยู่ที่ชั้นไหนพระ!

ประตูลิฟต์เปิดออกอย่างเงิบเงียบ บรรยากาศเย็นเฉียบ...ชวน
ให้คิดว่ามันพ่นไอร้อนคืนใส่ชาวบ้านในเมืองมากมายขนาดไหนนะ

คนที่ยืนรอฉันอยู่คือชายหนุ่มร่างสูงโปร่ง อายุไม่น่าจะเกิน
สามสิบปี สวมสูทสากลตัดเย็บประณีตพอดีตัวเดี๋ยะ ที่แรกฉันคิดว่า

เขาคือ ‘นายจ้าง’ ผู้เรียกตัวฉันมาทำงานที่ไม่รู้ว่าจะงานอะไรด้วยค่าจ้างสูงลิบนั้น เขายืมให้ฉันหนึ่ง ฉันจับได้ถึงอาการผื่นเล็กน้อยและซ่อนความยุ่งยากใจในสีหน้า

“คุณรัตติกัญญา?” ผู้ชายตรงหน้าเริ่มเอ่ยคล้ายจะถาม

“คะ ฉันมาเพื่อ...” ฉันรับคำแล้วพยายามบอก

“ผมชื่อเทหวัดท์...เชิญทางนี้” เขาไม่รอให้ผู้มาเยือนอย่างฉันพูดจบ รีบชิงผายมือเชิญฉันเข้าไปด้านใน

เอาละสิ...กันยา หมอนี่จะมาไม่ไหวละ

เจ้าของสถานที่เดินนำไปยังประตูไม้บานมหิมา ทำจากไม้แผ่นเดียวที่แกะสลักนูนสูงเป็นรูปพระจันทร์ดวงมโหฬาร ด้วยฝีมือช่างชั้นครูที่ต่อกลลกลวดลายละเอียดยับ ซับซ้อนซ่อนรายละเอียดนับชั้นไม่ถ้วน เป็นลักษณะการนำลายโบราณมาประยุกต์และจัดองค์ประกอบใหม่เป็นเรื่องราวของตำนานพระจันทร์ ดูโมเดิร์นจัดๆ แต่ก็ยังรู้สึกได้ถึงกลิ่นอายของผู้ที่เข้าใจในวัฒนธรรมโบราณอย่างลึกซึ้ง

พระจันทร์ไม้สลักดวงใหญ่บนประตุนั้นเริ่มหมุนยามเมื่อเทหวัดท์กดรหัสสิบสามหลักที่แป้นควบคุมข้างประตู

แม่เจ้า! บานประตุมหิมาที่ดวงจันทร์ขยับได้!!

ทันทีที่ก้าวเท้าเข้าไปในห้อง ก็รู้สึกได้ถึงไอน้ำมันที่เย็นเฉียบ นหนาวยิ่งกว่าความหนาวใดๆ อัดปะทะใส่

วินาทีนั้น...ราวกับอากาศถูกดูดผ่านบางอย่างอย่างรวดเร็ว ฉันล้าลกลมหายใจเฮือกใหญ่ เหมือนสะท้านจากความหนาวเย็น...ไม่สิ...ชั่วเสี้ยววินาทีหนึ่งนั้นรู้สึกราวกับอยู่ในสุญญากาศ แต่ก็ชั่ววูบเดียวเท่านั้น จากนั้น...ก็เหมือนไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น

ด้านในเป็นห้องรับรองขนาดใหญ่ เพดานสูงไม่ต่ำกว่าสิบห้าเมตร ห้องใช้สีเข้มเอิร์ทโทน เน้นเทา ดำ น้ำตาล และสีเนื้อไม้ บางส่วนเป็นปูนเปลือยโชว์ผนังดิบ แต่บางส่วนกลับตกแต่งอย่างวิจิตรบรรจง

เป็นการผสมผสานที่ดีเยี่ยม เก๋-ใหม่ ตะวันออก-ตะวันตก ตั้งไม้โบราณ ตั้งคู่กับโต๊ะสไตล์โมเดิร์นอาร์ตเก๋ๆ ประติมากรรมสวยๆ ได้อย่างลงตัว เพดานสูงลิบประดับแซนเดอเลียร์แบบโบราณและกลิ้งวงจรวดอีกหลายตัว!

เทหวัดถ์เดินนำไปสู่อีกประตูหนึ่งที่เปิดสู่อ่างประชุมสุดโมเดิร์น ซึ่งผนังเป็นกระจกทั้งบาน เผยภาพเมืองหลวงจากมุมสูงลิบลิ่ว

เขาผายมืออย่างสุภาพเชิญให้นั่ง แต่ฉันรีบมุ่งสู่ประตูเดินที่มา

“เอ้อ...ฉันมาเพื่อ...”

“ขอผมดูเอกสารเลยครับ จะได้เซ็นสัญญาเลย” เทหวัดถ์รวบรัด ...เอกสารอัลไล?

...สัญญาอัลไล?

“ฉันไม่ได้เอาเอกสารมาหรอก” ฉันบอกออกไปในที่สุด เทหวัดถ์ชะงักไปนิดหนึ่ง ฉันรีบต่อประโยคให้เสร็จ “ฉันมาเพื่อปฏิเสธค่ะ แล้วฉันจะโอนเงินคืนให้ บอกเลขบัญชีคุณมา เดี่ยวฉันโอนออนไลน์ให้เดี๋ยวนี้เลย”

ฉันตั้งท่าจะควักกระเป๋าขณะที่เทหวัดถ์ทำท่าทางตกใจกับคำปฏิเสธนั้น เขารีบพูด

“ไม่ได้นะ! คุณปฏิเสธไม่ได้นะ เขาคงไม่ยอมหรอก!”

“เขา?” ฉันทวนคำ ขณะอีกฝ่ายก็เหมือนตกใจกับคำพูดตัวเอง ที่เปลือย ‘หลุด’ อะไรบางอย่างออกมา

นั่นไง! มีพิรุณแบบนี้ไง...แก้งัดมุดันแหง!

หลอกหลวงกันแน่แล้ว ล้านเปอร์เซ็นต์!

“เอ้อ...ผมยังไม่ได้บอกคุณเลยว่าจะให้มาทำงานอะไร แล้วคุณ จะปฏิเสธได้ไงล่ะครับ” เทหวัดถ์พยายามตั้งคำถามไปในอีกประเด็น

มีผู้ชายตัวสูงสมส่วนเรียบเนี้ยบกริบ ดูลึกลับโคตรแพง แถมหน้าตา ดีจนเป็นนายแบบได้สบาย มาหวานล่อแบบนี่ เป็นใครก็ต้องหวนไหว

แหละ...แต่ไม่ใช่ฉันที่บอกเขาอย่างหน้าตาเฉย

“เพราะคุณไม่บอกไงล่ะ ฉันถึงต้องปฏิเสธ อีกรอย่างฉันไม่ใช่คนฉลาด มีความสามารถพอกับจำนวนค่าจ้างที่คุณเสนอมารอคณะ”

เทหวัดถึกะพริบตาปริบๆ อ้าปากค้าง อึ้งไปแปบ ก่อนพึมพำกับตัวเอง

“เกิดมา...ไม่เคยเจอคนมาสัมภาษณ์งานแล้วบอกว่าตัวเองมีความสามารถไม่พอสำหรับงานมาก่อน...”

แหละ เวลาสัมภาษณ์งานใครๆ ก็ต้องบอกคุณสมบัติตัวเองเยอะเวอร์ไว้ก่อนทั้งนั้น ส่วนจะทำได้จริงไม่จริงนั่นเป็นปัญหาของนายจ้างทีหลังไง!

แต่ก่อนที่เขาจะเอื่อยอะไรออกมา โทรศัพท์ที่โต๊ะก็ดังขึ้น เทหวัดถึปลึกตัวไปรับสาย ทำให้ฉันมีเวลาสำรวจโดยรอบ

เขาพาฉันมาที่ห้องประชุมกว้างพอจะจัดงานเลี้ยงย่อมๆ จูแซกสักยี่สิบถึงสามสิบคนได้สบายๆ แต่เฟอร์นิเจอร์ในห้องกลับไม่เน้นรองรับจำนวนผู้มาประชุม เพราะโต๊ะประชุมแบบโมเดิร์นตัวใหญ่กว้างอลังการนั้นมีเก้าอี้เพียงแค่มือกี่ตัว...แสดงว่าคงไม่ค่อยได้ใช้ประชุมนัก นอกจากใช้โชว์ลูกค้า...หรือใช้เป็นฉากบังหน้า...

แก๊งตมตุ้นแหง กลับเหอะกันยา...

ฉันกำลังจะตัดสินใจลุกขึ้น เทหวัดถึก็หันกลับมามองด้วยสีหน้ายุ่งยากใจ

“เขาว่า...เอ้อ...ผมว่า...ก่อนคุณจะปฏิเสธ คุณควรได้ชมที่นี้รอบๆ เสียก่อน เชิญทางนี้”

ชายหนุ่มเดินนำไปอีกด้านหนึ่งของห้องประชุม...สภาพการณ์แบบนี้ คนสติดีๆ ที่คิดจะมาปฏิเสธงานที่ไหนจะตามเขาไปล่ะ...

ถ้าอิตาเทหวัดถึจะไม่เลื่อนผนังกันออก เผยห้องด้านในที่ซ่อนอยู่อีกชั้นหนึ่ง

นั่นไง! มีห้องลับซ่อนไว้อย่างจริงๆ ด้วย!

แต่...ไม่ยากมีใครซ่อนอยู่在那นั่น ไม่มีตากล้องหรือทีมงานที่จะวิ่งมาบอกว่า

‘นี่เป็นรายการล่อกันเล่น ใครเขาจะเรียกคนอย่างแกมาสักงานแล้วให้เงินเดือนสูงขนาดนี้กัน!’

ชายหนุ่มไม่ใส่ใจที่ท่าปฏิเสธใดๆ เขาก้าวยาวๆ ไปที่ประตูบานคู่ที่เป็นไม้แกะสลักแบบโบราณบานมหึมาอีกแฉะ ประตูนั้นซ่อนอยู่หลังผนังกันห้องประชุม

พอเขาเปิดมันออกกว้าง ก็เผยให้เห็นถึงห้องที่อยู่หลังประตูบานนั้น ฉันท้าปากค้าง ตาค้าง สมองสังการให้สั่นหน้า แต่เขาไม่รักดี กลับพาฉันพุ่งตรงไปหา *Pietà* รูปสลักหินอ่อน ผลงานของมิเกลันเจโล โคตรอภิมหาประติมากรยุคเรอเนซองส์ชื่อก้องโลก!

Pietà เป็นคำในภาษาอิตาลี แปลว่า ความสงสาร

มันเป็นประติมากรรมแกะสลักรูปพระแม่มารีย์โอบประคองร่างที่แน่นิ่งของพระเยซูไว้หลังจากพระองค์โดนตรึงกางเขน สีนหน้าพระเยซูเรียบสงบเหมือนไม่มีทุกข์โศกใดในโลกจะแผ้วพานพระองค์ได้อีก ส่วนพระแม่อีกมีความโศกสลดและสูญเสียในดวงหน้างดงามสมบูรณ์แบบที่ราวจะสะท้อนเสียงสะท้อนออกมาได้ รอยยับของเครื่องแต่งกายก็ละเอียดราวกับจะคลี่ออกมาเป็นผืนได้ ทั้งๆ ที่สลักออกมาจากหินอ่อน!

แม้ฉันจะไม่เคยเห็นของจริง (ที่มหาวิหารเซนต์ปีเตอร์) แต่รูปสลักจำลองอันนี้มันสวยชะมัด! สมกับที่มิเกลันเจโลภาคภูมิใจจนต้องแอบมาสลักชื่อไว้บนผลงานเอกชิ้นนี้ขึ้นเดียว!

ห้องนี้เป็นห้องประติมากรรมตะวันตก มีทั้งเก่าใหม่ปะปนกัน ส่วนใหญ่น่าจะเป็นงานเกือบปี (ละมั้ง) ผลงานมาสเตอร์พีซระดับโลกไม่ว่าจะเป็น *The Thinker* ผลงานชุดคลาสสิกของโรแดง...

นั่นก็งานของโดนาเตลโล! นั่น! แบร์นินี โน่นก็ของ คอนสแตน-

ดิน บรานคูชิ โอีย...

ยังไม่ทันที่ฉันจะลงรายละเอียดชื่อศิลปินเหล่านั้นหมด อีตา เทหวัดก็เปิดประตูอีกบาน พาฉันเข้าสู่ห้องภาพเขียนที่...

ฉันตาลาย สมอบเบลอจนไม่อาจจระไนรายชื่อของผลงานและศิลปินระดับโลกที่เรียงรายอยู่เต็มพื้นที่ในห้องนั้นได้ ไม่รู้จะเริ่มจากใครก่อนดี...คือมันโคตรเยอะอะ แถมห้องภาพเขียนนั้นยังทอดยาวและแบ่งซอยเข้าไปอีกเหมือนไม่มีที่สิ้นสุด

เจ้าของที่นี่ต้องร่ำรวยมหาศาลและมีรสนิยมอย่างถึงที่สุด งานแต่ละชิ้นที่อยู่ที่นี่ล้วนแต่เป็นผลงานมาสเตอร์พีซ!

“เดี๋ยวก่อน! หยุด! พอแล้ว!” ฉันรีบหยุดเทหวัดก่อนเขาจะไปเปิดประตูอีกบานและทำให้ฉันอาจไม่สามารถปฏิเสธงานนี้ได้อีกตลอดกาล

“ตกลงคุณจะให้ฉันทำงานอะไรแน่” ฉันถาม

“เขาบอกว่าคุณมีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับการบูรณะ ดูแล...อะไรพวกนี้” เทหวัดถนัดมือไปโดยรอบ

“ฉันมีความรู้ด้านศิลปะกับพิพิธภัณฑ์บ้าง...นิดหน่อย” ฉันออกตัวเสียงอ้อมแอ้ม

“ฮือ...ที่นี่ก็จัดว่าเป็นพิพิธภัณฑ์...”

...โคตรใหญ่

“เล็กๆ ได้” ชายหนุ่มต่อคำอย่างน่าหมั่นไส้ หมอนี่น่าจะไม่เคยไปเดินพิพิธภัณฑ์เพื่อการศึกษาส่วนใหญ่ในประเทศนี้แหงๆ

“นอกจากงานศิลปะแล้ว” เทหวัดก็พูดต่อ “นายจ้างของเรา...”
อย่ามา ‘เรา’ นะยะ!

เขาพูดพลางเดินนำเข้าไปสู่อีกห้อง คราวนี้มันเป็นห้องสมุดขนาดมหึมา ฉันลากขาเดินตามอย่างทอดท้อ หมดความพยายามจะปฏิเสธใดๆ แล้ว

“เป็นนักสะสมทั้งงานศิลปะและหนังสือ”

“นายจ้าง?” ฉันทวน เห็นชัดแล้วว่าเทวทัตไม่ใช่เจ้านายอย่างที่คิดตอนแรก

“ใช่ ผมเป็นทนายส่วนตัวและเจ้านายผมต้องการผู้ดูแล...จัดการหลายสิ่งหลายอย่าง...เออ ว่าแต่คุณเป็นคนกลัวผีไหม” เขาพูดท้ายประโยคด้วยน้ำเสียงเหมือนชวนคุย แต่...

ฉันทวนปากค้าง กะพริบตาถี่ๆ

นั่นไง! แบบเดียวกันกับบ้านสวดยชายถูกผีสิงเปียบ

นี่มัน...งานดีเงินเดือนสูง แถมผีด้วยแงๆ เลย!

“กลัว!” ฉันทวนหน้าตาเฉยขณะที่อีกฝ่ายซึ่งท่าทางจะคาดเดาคำตอบอื่นอยู่สะอึกไปนิด

“ถ้ามาทำงานแล้วโดนผีหลอก ฉันทวนก็อยู่ไม่ได้หรอกนะ นี่ไซ้มะสาเหตุที่ค่าจ้างแพง หลอกคนอื่นมาทำงานไม่ได้แล้วละสิ”

ชิ!...ชิ!...ชิ!

เทวทัตที่ทำท่าเหมือนคนโดนผีหลอกซะเอง เขาอ้าปากค้างก่อนรีบโผล่ออกมา

“เปล่า! ไม่ใช่! ไม่มี! ไม่มีใครเคยถูกผีหลอกที่นี่!”

นั่น! รีบปฏิเสธรัวๆ แบบโคตรมีพิธีเลย นี่ถ้าไม่ใช่พื้นที่ส่วนตัวของคนโคตรรวยขนาดนี้ คงได้ออกรายการคนอวดผีไปแล้วแงๆ

“ผมหมายถึง...คนบางคน...อาจหวาดผวาคิดไปเอง กลัวไปเองเหมือนกลัวความมืด หรือไม่กล้าไปเข้าห้องน้ำตอนกลางคืนคนเดียวอะไรอย่างนั้น ไม่ได้พูดถึงว่าโดนผีหลอกแบบจะจะ แบบ...ออกมาให้เห็นตัวแบบนั้น หรือไม่งั้นก็พวกที่กลัวเวลาเห็นศพ หรือกลัวถ้าต้องอยู่ในห้องที่เคยมีคนตาย หรืออะไรเทือกนั้นนะ” ยิ่งเขาอธิบายก็ยิ่งมีพิธีหลุดออกมาเปียบ

“ฉันทวนเคยเรียนกายวิภาค เคยวาดโครงกระดูกและกล้ามเนื้อจากการดูศพจริง ไม่กลัวศพหรือที่มีคนตายหรอก อีกอย่างงานศิลปะหรือ

ของโบราณในพิพิธภัณฑ์นะ พวกงานศิลปะเก่าๆ พวกนั้น ทั้งศิลปิน
ทั้งเจ้าของที่สะสมไว้ก็ตายกันมาไม่รู้เท่าไรแล้ว ฉันไม่กลัวหรอก”

เทหวัดต์ค่อยยิ้มได้...จริงๆ เขาก็เป็นผู้ชายหน้าตาดีนะเนี่ย

“ฉันก็ไม่มีปัญหา เซ็นสัญญากันเลย!” ชายหนุ่มรวบรัด

เฮ้ย! เดียวดิ ใครตกลงกะเอ็ง เห็นยิ้มหล่อๆ แต่โมเมเก่งนะเรา

นะ

“ใครบอกคุณว่าฉันจะเซ็น” ฉันรีบเบรกด่วน

“อ้าว! ก็ผมเห็นคุณวิ่งเข้ามาหาแทบจะโดดขึ้นนั่งตักกูบปั๊นนั่น เลย
คิดว่าคุณจะชอบ...” เทหวัดต์พุดยิ้มๆ สีหน้าแสดงความเหนือกว่าออกมา
อย่างไม่ปิดบัง ดูเขาจะเริ่มจับจุดได้แล้วแหละว่าฉันคลั่งไคล้ของ
ที่เขาเอามาล่อตาล่อใจพวกนั้นแค่ไหน

“ฉันชอบงานศิลปะ แต่ไม่ได้หมายความว่าฉันจะชอบงานนี้นะ”
ฉันเถียงหน้าดำหน้าแดง ตัดอกตัดใจอย่างยากเย็นขณะพยายาม
หาเหตุผลมาโต้แย้งเขา “ถ้า...ถ้าเกิดฉัน...เข้าไม่ได้กับผู้ร่วมงานล่ะ”

“ไม่มี” เทหวัดต์ตอบพร้อมรอยยิ้มรื่นรมย์ ทำเอาฉันอ้าปากค้าง

“คุณจะให้ฉันดูแลของมากมายพวกนี้คนเดียวเนี่ยนะ!” ฉัน
ตะโกน

นี่มันบ้าไปแล้ว!

“คุณมีแม่บ้านทำความสะอาดให้...ซึ่งเขาจะไม่มากวนใจคุณ
เลย” เทหวัดต์เริ่มยื่นข้อเสนอลักษณะประนีประนอม

“แล้ว...ข้าวของมากมาย กำหนดเวลา ค่าเคพีไอ การประเมิน
ประสิทธิภาพการทำงาน...” ฉันท้วงอย่างทดท้อ

“ไม่มีขอบเขตเวลา...ไม่มีใครจะมาประเมินหรือกำหนดกฎเกณฑ์
คุณ ขอแค่คุณอยู่ที่นี้ อยู่กับงานพวกนี้ ดูแลมันไปตามที่คุณพอใจ จะ
จัดหมวดหมู่ บูรณะซ่อมแซม จัดวาง โยกย้ายยังงี้ก็ได้” เทหวัดต์พุด
หน้าตาเฉย

เฮ้ย! โห...จ้างให้มานั่งเล่นนอนเล่นท่ามกลางงานศิลปะเนี่ยนะ
บ้าไปแล้ว!!!

“แล้ว...ถ้า...ฉันทำมันพังล่ะ” ฉันถามอย่างรอบคอบ ค่อนข้าง
มั่นใจว่ามันจะเกิดขึ้นแน่

เทวฤทธิ์สะอีกนิคหนึ่ง ก่อนถอนใจยาวๆ ยิ้มผื่นๆ

“เป็นคำถามที่ดี...” หรือ Good Question ซึ่งความหมายของ
คำนี้ในภาษาอังกฤษคือ...

‘เอ็งถามเสียรึเนี่ย!’

“เราก็จะส่งไปซ่อมกับช่างมืออาชีพ โดยคุณไม่ต้องออกค่าใช้จ่าย
อะไร ซึ่งที่จริงเราก็ค่อนข้างคาดหวังกับคนที่รักงานศิลปะแบบคุณนะ
ว่าคุณจะไม่ทำให้มันเสียหายนะ” เขาเน้นเสียงแตกดันท้ายประโยค

“แล้ว...” ฉันยังไม่หยุดตั้งคำถาม

เทวฤทธิ์สะดุ้งกับความสงสัยไม่รู้จบนั้น สีหน้าเขาชักเริ่มหมด
ความอดทนขณะฉันเดินวนดูชั้นหนังสือ มีหนังสือสะสมแบบแรร์ไอเท็ม
และหนังสือเก่ามากมาย ซึ่งถ้าฉันปฏิเสธไป เขาคงไม่มีทางให้ยืมกลับ
ไปอ่านที่บ้านง่ายๆ แหงๆ

“ค่าจ้างที่สูงมากกับขอบเขตงานที่ให้ความสะดวกสบายแก่ฉัน
มากขนาดนี้...แล้วความคุ้มค่าของเจ้านายคุณมันจะอยู่ตรงไหนอะ”
ฉันหันไปถามตรงๆ สงสัยจริงจังว่าเขาจะจ้างฉันมานั่งเล่นนอนเล่นใน
ห้องพิพิธภัณฑสถานด้วยเงินเดือนสูงลิบ โดยไม่ได้รับความ
คุ้มค่าใดๆ เลยได้อย่างไร

คำถามนี้ทำให้เขายิ้มนิคๆ คราวนี้เป็นรอยยิ้มจริงใจกว่าทุกที
มีรอยขึ้นชมจากฯ ในดวงตา

“ความคุ้มค่าของเจ้านายผมบางทีก็ไม่ได้วัดด้วยมูลค่าทาง
เศรษฐกิจ และความพอใจของเขา...ในบางเรื่องก็ไม่มีสิ่งใดจะมีมูลค่า
พอ...”

เขาจะรู้ตัวมี่ยันนะ...ว่าตอบคำถามได้โคตรกำกวม วกวน และไม่รู้เรื่องอะ

“เออ...”

เทหวัดถ์ถอนใจ ทำท่าปลดปลงราวกับพร้อมรับทุกคำถามจากฉันแล้ว

“คำถามสุดท้าย ถ้า...เจ้านายคุณไม่ชอบฉันล่ะ” ฉันถามอย่างจนปัญญาจะหาข้ออ้าง แต่ก็ก็เป็นคำถามที่สำคัญเพราะค่อนข้างมั่นใจในนิสัยประหลาดของตัวเองว่าค่อนข้างเข้ากับคนอื่นยาก

ชายหนุ่มมองมาด้วยสายตาประหลาด มองฉันอย่างสำรวจหัวจดเท้า เออ...ก็...นะ ผู้หญิงไทยสูงร้อยหกสิบห้าเซ็นต์ ไม่มีเงินไปฉุดกัญดำฯ ถึงแม้จะไม่ได้ซุ้न्छล้าดำปี แต่ก็คงไม่ได้ขาวตามมาตรฐานของคนระดับเขาหรอก แถมผมฉันก็ไม่ได้เข้าร้านทำผมมาหลายเดือน เลยตัดสินใจรวบตั้งไว้ หนึ่งหน้าก็แต่งมาแคะ...นิโหน่ย...ไม่ได้กะจะมาทำให้ใครประทับใจนี่หว่า...

ก็แหมเว้ย! ฉันมาปฏิเสธงานนะ เลื้อซุดกระโปรงสุภาพ ไม่เป๊แถมคงซุดเซยเลยแหละ รุ้จั้งแต่งจัดเต็มมาซะก็ตี ให้เก็ยรติสถานที่ ที่...ชาตินี้คงไม่มีวาสนาได้มาเหยียบซ้าหอรอก!

“เขา...” เทหวัดถ์เริ่มประโยคด้วยสีหน้าครุ่นคิด เหมือนกำลังเลือกเฟ้นหาคำในภาษาต่างชาติมาพูด ชายหนุ่มกลอกตามองเพดาน ขมวดคิ้วครุ่นคิดอยู่ซั้วพัก ก่อนรอยยิ้มแฝงรอยซั้วร้ายจะผุดพรายบนใบหน้า

“ถ้าหาก... ผมรับรองได้ว่านายจ้างของเราจะไม่เป็นปัญหาใดๆ กับคุณ...คุณจะยอมรับงานนี้ไหม”

ประโยคนั้นแปลกชะมัด...แถมรอยยิ้มมั่นใจแบบซั้วร้ายนั้น...โคตรไม่น่าไว้วางใจเลย

“ตึกตอกๆ เร็ว เวลาเป็นเงินเป็นทองนะคุณ ผมต้องรีบไปธุระ

ที่อื่นอีก...” เทหวัตรเริงยิกๆ พลังทำท่ายกแขนขึ้นดูนาฬิกาอย่างคน
มีธุระร้อน

“แล้ว...ถ้าเกิดฉันกลายเป็นตัวปัญหาสำหรับนายจ้างคุณขึ้นมา
ล่ะ” ฉันถามปลงๆ หมดปัญญาจะหาเหตุผลมาแก้ต่อ

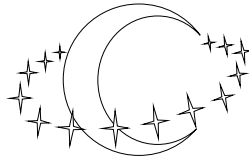
ชายหนุ่มเบิกตากว้างด้วยสีหน้าครุ่นคิดปนขบขัน ที่จริง...เขา
แทบจะหลุดหัวเราะเลยละ!

“ผมขอขอบคุณความคิดนี้แะะ โอเค เอางี้...ถ้าคุณมีความสามารถ
ทำได้ขนาดนั้น ทางเราจะชดใช้ให้คุณอย่างคุ้มค่าที่สุดเลย จะว่าไป...
ผมน่าจะจ่ายเพิ่มให้คุณนะเนี่ย...เออ! เอาเถอะ...ไปดูสัญญากันเลย
ดีกว่า”

เขาผายมือเชิญชวนฉันเดินกลับไปห้องรับรองห้องแรกอีกครั้ง
คราวนี้ดูโล่งใจอย่างเห็นได้ชัด

ส่วนฉัน...คงต้องหาสักวิธีแหละที่จะทำให้เขาปล่อยอกให้จริงได้
...แห่ม คิดวิธีจะให้เขาปล่อยออกทั้งๆ ที่เขายังไม่ทันจ้างเลยเนี่ยนะ
คือ...โคตรเจริญละ เอ็งเอ๊ย!

2

ฉันทำสัญญากับคนตาย...ในสถานที่ที่ไม่มีอยู่จริง!

“ข้อหนึ่ง สถานที่นี้ไม่มีอยู่จริง”

“อ้าว!? แล้วเราอยู่ที่ไหนกันล่ะ” ฉันถามชื่อๆ ที่อูๆ งงๆ ขณะที่เทวดีธผู้ทำสัญญาแทนนายจ้างทำสีหน้าขมความรูสึกที่สุดความสามารถ เขาสุดลมหายใจลึกก่อนอธิบายแบบเหลืออด

“ในสถานที่ที่เป็นความลับ คุณจะได้เงินเดือนและสวัสดิการต่างๆ รวมทั้งการดูแลทุกสิ่งอย่างอย่างดีที่สุด เพียงแต่คุณต้องไม่ให้ใครรู้ว่าคุณทำงานอะไร ทำให้ใคร และทำที่ไหน นี่เป็นนโยบายความเป็นส่วนตัวของนายจ้างเรา”

“อ้อ...ไม่มีใครรู้แน่ กระทั่งชื่อนายจ้างฉันยัง 모르เลย ความลับไม่ถูกเปิดเผยแน่ๆ”

ชายหนุ่มไม่สนใจการประชดประชันนั้น เขาก้มหน้าอ่านกฎข้ออื่นๆ ในสัญญาว่าจ้าง

นอกจากความลับหลายๆ ความลับ...หลายๆ แล้ว...เทวดีธเป็นทนายที่...ฉันชักไม่มั่นใจแล้วว่าเขาอยู่ฝั่งไหนแน่...เพราะเขาเล่นทำสัญญาว่าจ้างแบบโคตรเอื้อประโยชน์ให้ลูกค้าเลย ไม่ว่ากฎข้อไหนที่ดูเหมือนฉันจะเสียประโยชน์ เขาจะลบทิ้งมันไปหมด แถมยังเติม

ศูนย์หลังค้ำจ้งที่ตกลงกันได้ตั้งแต่แรกให้ฉันอีกตัวหนึ่งด้วย...ถือ
อภิสิทธิ์อะไรก็ไม่รู้...(ทนายเขาทำแบบนี้กันได้ด้วยอะ)

ไม่รู้ฉันคิดไปเองรึเปล่า แต่ระหว่างทำเอกสารฉันเหมือนเห็น
รอยยิ้มสะใจปรากฏขึ้นเป็นระยะบนใบหน้าหล่อเหลานั้น

ก็...น่ากลัวอะ

“เอาละ คุณกลับไปเก็บข้าวของได้...พรุ่งนี้เที่ยงผมจะส่งคนไป
ช่วยขนย้ายข้าวของของคุณทั้งหมดมาที่นี่” เทวต์ธัสสรุปหลังตรวจสอบ
สัญญาครบถ้วนทุกแผ่นและให้ฉันเซ็นครบทุกจุดแล้ว

“อะ! เดียวๆ ย้าย!? ย้ายอะไร ย้ายไปไหน ย้ายทำไม...ยังไ
ทำไมต้องย้าย”

“ย้ายตามสัญญาจ้งนี่ไงละครับเจ้ เพิ่งเซ็นสดๆ ร้อนๆ อ่านก็
อ่านให้ฟังนะ อ่ามา...” คนพูดยื่นโบกเอกสารในมือพื้พื้ด้วยสีหน้า
ของผู้ชนะขณะที่ฉันเพิ่งรู้ว่าเสียรู้ให้ข้อสัญญาหลายๆ ที่น่าเบื่อจน
ต้องฟังบ้างไม่ฟังบ้าง และในการแสดงที่ทำเอื้อประโยชน์ให้อย่างเยอะ
เวอร์นั้น อีตาเทวต์ธัสแอบสอดใส่ข้อสัญญาเสียเปรียบอะไรก็ไม่รู้ให้
ฉันเซ็นไปด้วย

“เฮ้ย!” คำว่า ‘ฉิบหาย’ นั้นยังอาจน้อยไปเมื่อพลิกเอกสารนั้น
อ่านโดยละเอียด

ข้อ 13.5 ลูกจ้งเต็มใจและยินดีที่จะเข้ามาอยู่ในสถานที่
ที่นายจ้งจัดไว้ให้ ทั้งนี้เพื่อปกป้องผลประโยชน์ของนายจ้งและเพื่อ
การรักษาความลับและความปลอดภัยในสถานที่และทรัพย์สินของ
นายจ้ง ห้ามลูกจ้งเปิดเผยถึงสถานที่ที่กำหนดนี้ ทั้งนี้การย้ายเข้า
ต้องให้แล้วเสร็จภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงหลังการเซ็นสัญญาจ้ง

“ทำไมฉันต้องมาอยู่ที่นี่ด้วย (วะ)!” ฉันร้องเสียงหลง

เทหวัดถักไห่ ทำทางเป็นต่อสุดๆ

“น่า...มันเป็นมาตรการ”

“มาตรการบ้าอะไร”

“มาตรการรักษาความปลอดภัยไว้ครับ การสแกนคนเข้าออกที่
ดีที่สุดคือ...”

“ซึ่งมันได้เลยนั่นสิ”

เทหวัดถักหันหัวเราะ

“มันมีคำพูดที่ดีกว่านี้ให้เลือกใช้ล่ะ...แต่ก็...เป็นนโยบายความ
เป็นส่วนตัวของนายจ้างเรา”

“และ! นโยบายความเป็นส่วนตัวของฉันคือ...ไม่-ย้าย-มา-ที่นี่-
เด็ด-ขาด!” ฉันตัดบทโดยเน้นทีละคำอย่างชัดเจนสุดๆ ขณะที่อึด
เทหวัดถักอ้าปากค้าง แทบปล่อยสัญญา (ทาส) ที่ฉันเพิ่งเซ็นผูกมัด
ตัวเองไปสดๆ ร้อนๆ หลุดมือ

“เฮ้ย...คุณจะไม่ย้ายมาได้ยังไง!? มันผิดสัญญา”

“ข้อหนึ่ง” ฉันขู่นั้นขึ้นด้วยเสียงเฉียบขาด

“สถานที่ที่ไม่มีอยู่จริง เมื่อไม่มีอยู่จริง ดังนั้นสัญญาที่สร้างขึ้นใน
สถานที่ที่ไม่มีอยู่จริงนั้น ฉันถือว่ามันไม่เคยมี!”

“เฮ้ยๆๆ” เทหวัดถักร้องเสียงหลง ดูจากท่าทางแล้ว ด้วยประสพ-
การณ์อาชีพนายที่นำจะจบดึกริเมืองนอก หมอนี่คงไม่เคยถูกใคร
เบี้ยวสัญญาที่เพิ่งเซ็นกันไปสดๆ ร้อนๆ อย่างหน้าด้านๆ ต่อหน้าต่อตา
แบบนี้แน่

“ข้อสอง” ฉันตอกย้ำอย่างเป็นต่อ

“ดูจาก ‘นโยบายความเป็นส่วนตัว’ ของนายจ้างคุณแล้ว ฉัน
ว่าเขายอมฉีกสัญญา แถมยอมจ่ายเงินเป็นสิบเท่าปิดปากฉันด้วยซ้ำ
เพื่อให้สถานที่นี้ ‘ไม่มีอยู่จริง’ คนอย่างเขาไม่ยอมทำเรื่องฟ้องร้อง
คำความให้ตัวเองเดือดร้อนจนวายแน่ อย่าทำหน้าเหมือนปวดท้อง

นี่นา...ช่างเหอะ อย่าคิดมาก

แต่...คงต้องคิดหน่อยแล้วเมื่ออีกสามห้องที่เดินผ่านก็ว่างเปล่า พอขึ้นบันไดไปก็มีคนกำลังขนข้าวของย้ายบ้านกันโกลาหล เมื่อขึ้นไปถึงชั้นสาม ยกเว้นห้องฉันและห้องหมายเลข 307 ที่เจ้าของไปทำงาน ยังไม่กลับมาแล้ว ทุกห้องกลายเป็นห้องว่างหมดสิ้น!

“เฮ้! ย้าย! ย้ายกันออกมาให้หมด!” เสียงเจ้เจ้าของหอดังแจ๊วๆ อยู่ชั้นล่าง ทำให้ฉันต้องชะงักลงไปตะโกนถาม

“เจ้! เกิดอะไรขึ้น!? ทำไมคนถึงย้ายออกหมดแบบนี้ล่ะ หรือเขาจับได้ว่าเจ้โกงค่าส่วนกลางมาหลายปีแล้ว” อยู่มาหลายปีก็คุ้นเคยกันจนแซวจิกกัดดัดสันดานกันได้แบบนี้แหละ

เจ้ตะโกนเสียงแปร้นตอบโต้ทันควัน

“เดี่ยวเหอะ ย้ายกันยา เดี่ยวเธอจะเป็นคนเดียวที่ไม่ได้รับค่าชดเชยคอยดู”

“ค่าชดเชย? ชดเชยอะไร” ฉันถาม

“ค่าชดเชยให้ย้ายออกภายในสี่สิบสี่ชั่วโมงยังงั้นละจ๊ะ” เจ้ตอบเสียงหวานกลับมา

“ย้าย! ย้ายทำไม อยู่ๆ จะมาให้ย้ายยังงั้นได้ไง ผิดสัญญาชัดๆ” ฉันแหกปากอย่างไม่กลัวหวิดลมฟุ้ง คຸ້นๆ ว่าเคยเถียงอะไรคล้ายๆ อย่างนี้มาเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนหน้านี้ แถมเป็นคนเบี้ยวสัญญาเขาด้วย นี่เวรกรรมตามทันแบบไฮสปีดห้าจีขนาดนี้เลยหรอะ!

“เจ้จะมาไล่ฉันออกจากห้องได้ยังไง สัญญาก็ยังมี” ฉันโวยวายใส่เจ้เจ้าของหอที่หอบแฮกๆ หลังพาร่างอ้วนท้วมของสตรีวัยสี่สิบปลายๆ ปีนบันไดสามชั้นขึ้นมา

“ก็ไปฟ้องร้องเอาสิ ใครๆ เขาก็รับเงินและรับขนข้าวของออกกันทั้งนั้นแหละ” นางรูตชิปกระเป๋าคาดเอว หยิบมัดเงินออกมายื่นให้ปึกหนึ่ง จำนวนไม่ใช่น้อยเลยนะเนี่ย

“อะ เอาไปแล้วก็รีบๆ ไปๆ อะ ฉันจะรีบไปจองตัวทัวร์รอบโลก”
เจี๊พุดพร้อมโบกมือไล่ไม่ยั้ง

“เฮ้ยๆ เตี่ยว! เจี๊ไปรวยอะไรมาเนี่ย ถึงกับจะทัวร์รอบโลก” ฉัน
ทักท้วงอย่างซัดๆ เริ่มแหม่งๆ

“เจ๊ขายหอบได้” เจี๊เฉลยด้วยท่าทางปลื้มปริ่ม กระตือกระต้าสุดๆ

“ไหนเจ๊ว่าที่นี้เป็นสมบัติชิ้นสุดท้ายที่เฮียให้ไว้ก่อนตายไป เป็น
ของดูต่างหน้าที่สุดแสนมีคุณค่าทางจิตใจ จะเป็นจะตายจะไม่ยอม
ขายเด็ดขาด...แล้ว...หอบักขานเมืองแบบนี้มันมีราคาพอให้ไปเที่ยว
รอบโลกได้เฮียวอะ” ฉันทวนความรักความหลัง เพื่อเจี๊จะนึกถึงสามี
สุดท้ายที่ทิ้งที่ทิ้งอนุสรณ์รักแท้ไว้ให้ฉันใช้เป็นที่ทุกหวนนอนแหล่งสุดท้ายได้
เจี๊หัวเราะลั่นอย่างมีความสุข อะโงกตัวเข้ามาใกล้

“นี่เห็นว่าสนิทกันหรออะ เจี๊ถึงจะบอก” ว่าแล้วแกก็กระซิบ
บอกจำนวนเงินที่ทำให้ฉันตาเหลือก

มิน่าละ เจี๊ถึงไม่เห็นอนุสรณ์รักแท้ของตัวเองอยู่ในสายตา...มี
เงินขนาดนี้ไม่ต้องมีสามีก็ยั้งได้...ซู้ดกินเอา!

“โห...เที่ยวรอบโลกสามารถรอบเงินยังเหลือกินได้อีกตลอดปีตลอด
ชาติ คนซื่อบ้าซัดๆ” ฉันพึมพำอย่างทิ้งๆ ก็สมควรแล้วละที่เจี๊แกละ
รีบขาย แต่...มันทะแม่งๆ ยังไงไม่รู้แฮะ

“รีบๆ ย้ายออกอะ ฉันจะรีบไปทัวร์รอบโลก แต่ก่อนหน้านั้นต้อง
ไปเกาหลี อัปรางใหม่ให้หมดทั้งตัวก่อน อีๆ” เจี๊ยัดเงินใส่มือให้อย่าง
ร้อนรนขณะที่ฉันยังพยายามค้านอยู่

“เดี๋ยวลีเจี๊! มันฉุกเฉินขนาดนี้จะหาห้องเช่าทันกันได้ยังไง
ตั้งหลายสิบคน”

“โอ๊ย ไม่มีปัญหา...โน่น” เจี๊แกซัดักหอบักไฮโซแพงหูฉี่ที่เพิ่งสร้าง
อยู่ห่างกันไม่กี่ร้อยเมตร “ไปอยู่โน่นก่อนเลย เขาเช่าไว้ให้คนที่ย้ายออก
ไปอยู่ฟรีปิ้ง”

“ฮ่า!!!” คำว่างเป็นไถ่ตาแตกยังน้อยไปกับปรากฏการณ์นี้

“เจ้รู้ใหม่ว่านี่ฉันเพิ่งปฏิเสธงานที่ข้อเสนอดีโคตรๆ แถมปฏิเสธเงินเยอะแค่ไหนเพื่อมาให้เจ้ไล่ฉันออกจากห้องเช่าที่ฉันพยายามรักษาไว้เนี่ย...”

“ไม่รู้เว้ย มันไม่ใช่ปัญหาของเจ้ อิตส์ นอต มาย บิซิเนสส! ยูว์ โนว์ ชิส?” เจ้ปิดความรับผิดชอบเสร็จก็ปรีไปหาเจ้าของห้อง 307 ที่เพิ่งกลับมาจากทำงาน เหงิงวัยสาวระยะสุดท้ายทักทายลูกคำราย สุดท้ายเสียงสดใสสุดๆ

“อ้าย...สุณีย์ กลับจากทำงานแล้วหรอ...”

ฉันแทบทรุดลงนั่งร้องไห้

นี่มันเกิดอะไรขึ้นกับชีวิตฉันวะ

เสียงโทรศัพท์เรียกเข้าดึงฉันออกจากความตรามา เบอร์ของคนที่ไม่โทร. เข้ามาไม่แสดงหมายเลข...แต่ก็พอจะรู้อยู่หรือกว่าน่าจะเป็นใคร...ใครที่สามารถทำเรื่องแบบนี้ได้...ง่ายๆ

“คุณพร้อมย้ายเข้ามาทำงานที่นี่รึยัง” เสียงถามของทนายเทวธัตถ์ดังมาตามสาย น้ำเสียงฟังพอใจจนน่าหมั่นไส้!

“ยัง” ฉันกัดฟันตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงคั่งแค้นให้อีกฝ่ายอิงไปอย่างผิดคาด

“จนกว่านายจะส่งคนมาช่วยฉันขนของ!”

เคยมีคนบอกคุณใหม่ว่าอย่าทำสัญญากับปีศาจ...แม้ว่าข้อเสนอจะดีแค่ไหนก็ตาม

ฉันพลาดไปแล้วละ!

ตกลง...ฉันต้องย้ายมาอยู่กับคนตาย!

...เอ้อ...ฉันหมายถึง...ต้องมาอยู่ร่วมบ้านกับคนตายนะ...

แต่...ยังไงเขาก็ตายไปแล้ว แถม...ตัวเลขศูนย์ในเงินเดือนค่าจ้าง

ก็เยอะจนน่าย่ำมาอยู่ด้วยจริงๆ ฉันไม่ได้งกหรอกนะ...

จริง...จริง!

พูดถึง ‘คนตาย’ ที่จริงตอนแรกฉันก็ไม่วู้เรื่อง ‘สถานะทางชีวภาพ’ ของ ‘นายจ้าง’ ของฉันหรอก เพราะอีตาเทหวัดท์มักจะเรียกอีกฝ่ายว่า ‘เขา’ นอกจากเขาคือ ‘เขา’ แล้ว...เรื่องนอกเหนือจากนั้นเกี่ยวกับนายจ้างคือความว่างเปล่า

แต่...ด้วยจำนวนเงินที่เขาอัดใส่เข้ามาในบัญชีฉันราวกับกลัวว่าฉันจะหนี ทำให้ฉันที่แม้ไม่มีประสบการณ์ ก็รู้อยู่บ้างว่าจะไรควรถามอะไรไม่ควรถาม...

เอ่อ...ขออัยอีกทีนะว่าไม่ได้เป็นคนงกเลย...จริงๆ

นอกจากโต๊ะ ตู้ เติ่งที่เป็นของห้องเช่าแล้ว โต๊ะคอมพิวเตอร์และเครื่องใช้หลายชิ้นก็ไม่ได้ถูกยกมาด้วยเหตุผลว่าหาที่ใหม่และดีกว่านั้นได้มากมายนัก ดังนั้นสมบัติบ้าของฉันจึงเหลือแค่ไม่กี่กล่องสำหรับใส่เสื้อผ้า กระเป๋า รองเท้า ของสะสมก๊ิกๆ ก๊อกๆ และที่เหลืออีกส่วนใหญ่คือหนังสือ...ก็กล่องที่อีตาเทหวัดท์หอบตัวเอนอยู่นี่ไง...หุๆ แถมยังต้องยกแยะยกย่นครหัสเพื่อเปิดประตูลดลายพระจันทร์อย่างทุลักทุเลที่สุด

อ๊ๆ ดีสม!

...

เทหวัดท์ถอนใจขณะเหลือบตาดูหญิงสาวที่เดินอยู่ข้างๆ

เธอสูงประมาณร้อยหกสิบห้าเซนติเมตร ไม่ผอมบางจนเกินไปนัก ดูท่าจะสู้นานนักได้ไหวอยู่ ผิวขาวแบบธรรมชาติ ไม่ได้ขาวสวยออราแบบสาวกระเป๋านักที่ทุ่มซื้อคอร์สความงามแพงๆ มาพอกผิวดวงหน้าเรียวดูธรรมดา แต่งหน้าบางเบา คิ้วเรียวเฉียงนิดๆ ดูเฉียบขาดและเจ้าอารมณ์หน่อย แต่ค่อยยังชั่วที่จมูกนิดกับปากอีกหน่อยของเธอทำให้ดวงหน้าลดความดุตันลงได้เยอะ และมีเค้าว่าถ้าแต่งหน้าแบบ

จัดเต็มก็อาจสวยขึ้นได้อีกมาก

เขาพาเธอเดินเข้ามายังส่วนที่พักที่เป็นห้องกว้างประดับด้วยหินอ่อนสีดำและไฟดาวนั้ไลต์บนเพดานสูงลิบลิ่ว ทำให้ดูราวกับตอนนี้พวกเขาหลุดลอยออกไปอยู่ในอวกาศ

“เพดานนี้ทำความสะอาดยังไงเหรอ” เธอชี้นิ้วใส่เพดานสูงเป็นลิบๆ เมตรขณะที่เขาวางลิ้งหนังสือหนักๆ ลงพร้อมเสียงถอนใจอย่างไม่รู้จะเหนื่อยใจ หรือเพราะลิ้งหนังสือหนักดี

“ทางนี้เป็นครัว...ทางโน้น...ห้องน้ำ ส่วนนี้ห้องนอน” เทหวัดถึแนะนำสถานที่พลางผายมือไปรอบตัว

เพราะห้องกว้างแบบสตูดิโอทันสมัยนั้นไม่ได้กั้นพื้นที่ใดออกจากกันเลย จึงเปิดโล่งให้ไฟดาวนั้ไลต์สร้างแสงวับแวมเหมือนอยู่ในอวกาศ เต็มมให้มาตั้งอยู่ตรงสุดมุมหนึ่ง กั้นด้วยโซฟาชุดใหญ่ แบ่งสัดส่วนเล็กน้อยด้วยชั้นเหล็กโปร่ง เลยมาน้อยเป็นเคาน์เตอร์ครัวขนาดกลาง มีตู้เย็นตัวใหญ่และชั้นลอยหลายชั้นซึ่งอัดแน่นด้วยอาหารที่กักตุนไว้เหมือนจะให้อยู่ได้สักเดือนหนึ่ง

อ้อ...ยกเว้นห้องน้ำไว้ห้องหนึ่งที่มีบานประตูเปิดเข้าไปอีกที่ พื้นห้องน้ำเป็นหินอ่อนสีขาวและกระเบื้องที่เล่นลวดลายไล่สีจากสีฟ้าไปหาสีน้ำเงินเข้ม ตู้อาบนํ้ามีฝักบัว ปูพื้นด้วยกระเบื้องลวดลายโมริอกโก เน้นสีสันอลังการเวอร์ๆ ถัดไปมีอ่างอาบนํ้าจากุซซี่ที่กว้างจนลงได้พร้อมกันสามสี่คนยังไม่เบียดเลย

ชายหนุ่มยื่นมือมอง ปล่อยให้เธอสำรวจจนพอใจ จากนั้น...

...

“จะให้ฉันอยู่ที่นี้จริงๆ เหรอ”

พอฉันทันกลับไปที่ถาม ปรากฏว่าเทหวัดถึซึ่งหนีคำถามยุ่งยากโดยการหายตัวไปแล้ว เมื่อฉันทันเดินกลับออกมาห้องกว้างเลยยิ่งแว้งว้าง เพดานสูงเบื่องบนเหมือนยิ่งสูงลิบลิ่วขึ้นไปอีก ยิ่งเดินย้อนจากส่วน

ที่พักซึ่งมีเพียงห้องนั้นออกมา ยิ่งไม่มีวีแววสิ่งมีชีวิตอื่นใดในสถานที่นี้เลย

ฉันยืนอยู่คนเดียวเสมือนอ้างว้างท่ามกลางจักรวาล

“อิตาเท-หะ-วัตถ์! นี่เอาฉันมาทิ้งไว้จริงๆ เหรอ...อิตาบ้า...!”

ฉันแหกปากสุดเสียง กระว่าถ้าเจ้าตัวชอนอยู่ที่ไหนต้องมีสะดุ้งกันบ้าง แต่ที่ตอบกลับมาคือเสียงสะท้อนก้องของตนเอง รวากับฉันตะโกนใส่หุบเหว...หุบเหวที่ว่างเปล่าและเยียบเย็น สงสัยอีกทีว่าที่นี้ติดแอร์ยังงัย ถ้าเป็นระบบปรับอากาศแบบห้าง อย่างน้อยต้องมีท่อแอร์ให้เห็นกันบ้างสิ แต่มันกลับเย็นเยียบได้ทุกจุดโดยไม่เห็นท่อแอร์ใดๆ ให้ระคายคายตาเลย

ห้องรับรองมีตั้งโบราณตัวใหญ่ที่แกะสลัก เติลลายทอง และประดับกระจกสีลวดลายละเอียดแบบโบราณ ส่วนพื้นเป็นพรมเปอร์เซียสวยมากกก! ทอดด้วยลวดลายโบราณ...จะใช่แบบที่เคยอ่านรีพล่านะที่ว่าไว้มอบเป็นของขวัญให้แขกบ้านแขกเมือง ผืนหนึ่งใช้เวลาทอร่วมยี่สิบปี

...คือถ้าใครจะมาเป็นแขกที่นี่ ต้องนัดล่วงหน้าอย่างน้อยยี่สิบปีปะ...ไม่ใช่ละ

โต๊ะโบราณวางใกล้ตั้ง เลยไปเป็นกลองมโหระทึกโบราณที่อายุไม่ต่ำกว่าสองพันปี (ถ้ามันเป็นของจริงนะ) เลยไปเป็นพรมขนสัตว์... จากตัวอะไรไม่รู้ รู้แต่น่าจะขนสัตว์แท้ เป็นขนนุ่มๆ สีขาวผืนมึนมหาใหญ่กว่าสี่เมตร (ตัวอียังวะ)

สิ่งที่น่าประหลาดใจอีกอย่างคือ ที่นี่ไม่มีฝุ่นเลย ไม่ว่าจะไปตามพรมซึ่งน่าจะดูเลี่ยนๆ หรือตามพื้นี่ต่างๆ หลับมุ่มใดๆ ล้วนแล้วแต่สะอาดเอี่ยมราวเพิ่งแกะสีพลาสติกออกมา

“แม่บ้านที่นี่เก่งจริงๆ” ฉันชื่นชมอย่างอัศจรรย์ใจ

ถึงไม่รู้เวลาแต่ฉันเริ่มรู้สึกหิว ต้องประหลาดใจอีกหนเมื่อเหลียว

มองหาแล้วพบว่าที่นี่ไม่มีนาฬิกาแม่สักเรือน ไม่ว่านาฬิกาดิจิทัลหรือนาฬิกาเข็มวินาทีแบบโบราณ เพราะถ้ามีนาฬิกา ด้วยความเจียบของสถานที่นี้ เสียงเดินของเข็มนาฬิกาก็น่าจะดังก้อง

ที่นี่ไม่มีนาฬิกาจริงๆ เหรอ

ฉันสงสัยขณะดูเวลาจากโทรศัพท์มือถือ และเริ่มทำอาหารง่ายๆ ให้ตัวเองเป็นอาหารมื้อแรก...ในที่พัสดุตระการตาและในตำแหน่งที่กินเงินเดือนมหาศาลของฉัน

...บะหมี่กึ่งสำเร็จรูป!!

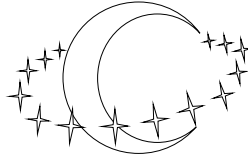
“ไม่ถามสักคำ” ฉันพิมพ์แค้นๆ ถึงอีตาเหวต์ถ์

“ไม่ถามสักคำว่าคุณทำกับข้าวเป็นไหม!?”

เหตุผลที่ฉันอดทนอยู่ไ้หอพักซังกะบิวynn นั้น เพราะว่าแถวนี้กับข้าวเยอะดี ทั้งถูกทั้งอร่อย มีให้เลือกเยอะแยะละลานตาเลยละ

“จะมีประโยชน์อะไร ถ้าจะมีที่พักดี เงินเดือนสูง แต่ต้องกินแต่บะหมี่กึ่งสำเร็จรูปนะฮะ!” ฉันพูดตะเกียบ ตะโกนอย่างคั่งแค้นใส่เพดานสูงลิบลิ่ว

3

สำหรับคนตาย เรายังเดินอยู่ไหม หรือว่าไร้กาลเวลา

อยู่ที่นี่เหมือนไม่มีกาลเวลา...เหมือนอยู่ในกล่องสมบัติล้ำค่าที่
กาลเวลาทุกยุคทุกสมัยไหลมากองอยู่ร่วมกัน เพราะมีทั้งศิลปะสมัย
เรอเนซองส์ รูปปั้นยุคก่อนประวัติศาสตร์ ภาพเขียนจีนอายุหลายพันปี
โลงศพมัมมี่อียิปต์...ซึ่งฉันพยายามคิดว่ามันไม่ใช่ของจริง

ไซสิ! โลงนั้นต้องไม่ใช่ของจริงแหง...แต่ไอ้โกคาโนปิกที่อยู่ด้วย
กันนั้นทำให้ผวนิดหน่อยนะ

แถมไอ้ความรู้กระจ้อยร่อยกระเจิดของฉันก็ไม่ช่วยให้ฉันพ้นธง
ได้เหมือน โรเบิร์ต แลงดอน ในนิยาย *Da Vinci Code* ซะด้วย ว่าของ
ขึ้นไหนจริง ขึ้นไหนปลอม (แต่สัญญาตญาณมันบอกว่าส่วนใหญ่เป็น
ของจริงงะ)

จิตรกรรมและประติมากรรมของศิลปินตะวันตกและตะวันออก
รวมถึงงานปั้นสมัยก่อนประวัติศาสตร์มารวมตัวกันอยู่ที่นี่ มาร่วมสมัย
กันอยู่ที่นี่อย่างน่าอัศจรรย์

ไม่สิ! มันมันเกินไปแล้วต่างหาก

ที่นี้แบ่งห้องยุคสมัยต่างๆ เอาไว้อย่างคร่าวๆ แต่มักมีของที่ไม่ใช่
ยุคสมัยของมันหลงมาปะปนกันอยู่รำไป ฉันอุ้มโกคาโนปิกจากห้อง

โรมันกลับไปคืนที่ห้องอีลิปต์ เดินตามหาโลงศพที่โกคาโนปิกหายไป
อนึ่ง...ไอ้ ‘โกคาโนปิก’ ที่ว่านั้น...มันคือเถดินเผาสูงลักฟุดหนึ่ง
เอาไว้ใส่อวัยวะภายในของคุณมันมีที่อยู่ในโลงสวยๆ สีสันตระการตา
ที่เรียงเป็นตับอยู่นี้...ของใครของมัน ดังนั้นไม่ควรมั่วโดนะตัวเธอ (ว)
ไม่งั้นเวลาที่ฟาโรห์คืนชีพ (ตามคติโบราณของอีลิปต์) จะมีอวัยวะ
ภายในไม่ครบถ้วน...

...

เอาละ ไหนๆ ก็ไหนๆ ละ ขอเสนอวิธีทำมัมมี่ ฉบับ DIY สไตล์
รัตติกัญญา ว้าว! ทำเองก็ได้ ง่ายจัง!

เมื่อชาวอียิปต์ยุคหลายพันกว่าปีก่อนตายลง ศพจะผ่านวิธีชำระ
ล้าง จากนั้นแหะพุงเพื่อนำอวัยวะภายในออกมา ยกเว้นหัวใจที่ต้อง
ใส่ไว้ในร่าง (ไว้สำหรับให้เทพอานูบิสซึ่ง ตวง วัดน้ำหนักระหว่างหัวใจ
กับขนนก (นกอะโรวะ) เพื่อวัดบุญบาป ตัดสินกันว่าจะได้ไปสู่วรรค
อันอมตะเพื่อรอเวลาคืนชีพอีกครั้งได้หรือเปล่า ถ้าไม่ผ่านคิวซีก็ Go to
Hell!) จากนั้นก็หมักเกลืออวัยวะที่เหลือ...เอ๊ย ไม่ใช่!

...เอิ่ม...ใช่วะ!

เกลือจะดูดความชื้นและช่วยรักษาสภาพศพ หลังจากยังมีอีก
หลายขั้นตอน อ้อ...บอกไปหรือยังว่าส่วนสมองอะ เขาจะควักเอาออก
มาโดยเสียบเครื่องมือยาวๆ งอๆ เข้าไปทางรูจมูก จากนั้นก็กวุ่นๆ
ละเลงให้และจนควักออกมาทางรูจมูกได้

เอิ่ม...ถ้าคนอียิปต์ที่ผ่านกระบวนการนี้สามารถฟื้นคืนชีพได้จริง
จะยังจำอะไรได้อยู่มั๊ยอะ

ส่วนอวัยวะภายในที่ถูกผ่าออกมาจะผ่านกระบวนการรักษา
สภาพก่อนแยกใส่ในโกคาโนปิก ผนึกไว้จนกระทั่งร่างกายถูกพัน
ด้วยแถบผ้าลินินตั้งแต่หัวจดเท้า จากนั้นเอาใส่ในโลงและไปไว้ใน
สุสาน ถ้าเป็นบุคคลสำคัญก็มักสร้างสุสานยิ่งใหญ่อลังการ มีข้าวของ

เครื่องใช้และสมบัติมากมายที่กะไว้ให้เจ้าตัวใช้ตอนพื้นคื่นชีพขึ้นมา ซึ่งหลายพันปีผ่านไปก็ใช้ได้จริงๆ ด้วย

เปล่า...ไม่ใช่เจ้าของหรอก แต่เป็นโจรปล้นสุสานต่างหากที่ขุดหากันเป็นลำเป็นสัน ปล้น...ชิง...ขโมย...แย่ง...ยึด...ขุดค้น...ค้นพบ...วิจัย...ความก้าวหน้าทางโบราณคดี อะไรก็ตามแต่จะสรรหาคำมาเรียกสรุปคือพวกมันมีไม่ได้นอนสงบๆ ในบ้านหลังสุดท้ายของตัวเอง แต่ถูกขุดรื้อ เปิดโล่ง ฉีกผ้าพันศพออกเป็นสินค้าซื้อขายแลกเปลี่ยนทั้งในตลาดมืด ตลาดสว่าง เอามาเปิดอ้าซ่าตั้งโชว์ให้คนเป็นแสนเป็นล้านเข้าชมในพิพิธภัณฑ์ หรือไม่มันก็ถูกเก็บงำไว้เป็นสมบัติส่วนตัวของมหาเศรษฐีสักคน...เหมือนที่นี้ไง

ดูโลงศพมันมีลึบสีโลงที่วางเรียงรายเต็มห้องพวกนั้นสิ เหมือนจริงเกินกว่าจะเชื่อได้ว่าเป็นแค่งานรีมาสเตอร์พีช

เห็นไหม งานชิ้นไม่มีอะไรน่ากลัวสักนิดดด...เดี๋ยว! (เสียงสูง)

...

โลงศพฟาโรห์ที่ฉันตามหาตั้งอยู่มุมสุดในห้องใกล้กับรูปปั้นอานูบิส เทพอียิปต์โบราณที่ร่างท่อนบนมีศีรษะเป็นหมาในสีดำ รูปปั้นนี้สมบูรณ์และมีสีสันสวยงามมากๆ ส่วนดวงตาประดับด้วยอัญมณีเป็นประกายแวววับยามต้องไฟ จนดูราวกับกะพริบตาได้และก้มลงมองคนข้างล่างที่ต้องแหงนหน้ามองเพราะความสูงขององค์เทพ

มอๆ ไปฉันก็รู้สึกว่เพดานที่นี่สูงจนไร้ที่สิ้นสุดจริงๆ สูงจนแทบจะใส่สฟิงซ์เข้ามาได้ทั้งตัว ถ้าไม่กลัวพื้นถล่ม!

เสียงเพลงจากโทรศัพท์มือถือดังจนสะดุ้ง ในที่เงียบๆ แม้แต่เสียงเบาสุดก็ยังดังลั่น ฉันตั้งเสียงโทรศัพท์ไว้สี่เวลา คือ เข้า เวลาตื่น อานน้ำกินข้าว จากนั้นทำงานไปเรื่อยๆ จนกว่าเวลาที่ตั้งเอาไว้จะปลุกเตือนให้กินข้าวเที่ยง เวลาเย็นที่เป็นเวลาเลิกงาน และอีกครั้งคือเวลานอน

ไม่ฉันฉันอาจได้จ่อมจมอยู่กับหนังสือหรือกิจกรรมอื่น กว่าจะ
รู้ตัวอีกทีก็เลยเวลาเข้าไปครึ่งค่อนวันแล้ว

ผนังทิบของที่นี่กันแสงธรรมชาติและเครื่องปรับอากาศก็
ปรับเสียงจนเย็นเฉียบ ทำลายกาลเวลาจากการรับรู้จนหมดสิ้น

ฉันไปเจอเครื่องเล่นแผ่นเสียงโบราณ และแผ่นเสียงเพลงแจซ
ยุค 50 อยู่หลายแผ่น เมื่อลองเล่นดูปรากฏว่ายังอยู่ในสภาพดีเยี่ยม
จะว่าไปทุกสิ่งทุกอย่างของที่นี่ก็อยู่ในสภาพนี้ แม้กระทั่งของเก่าอายุ
หลายร้อยปี (ที่ฉันมั่นใจว่าเป็นของจริง แต่ของจากยุคสมัยที่มากกว่า
พันปีขึ้นไป ฉันไม่กล้าฟันธงว่าของจริงนะ) รวากับหลังจากผลิตแล้ว
พวกมันก็ถูกนำมาเก็บรักษาไว้ที่นี่ตลอดมา ดูไม่ได้ผ่านกาลเวลาเลย
ด้วยซ้ำ

*“Fly me to the moon
And let me sing among those stars
Let me see what spring is like
On Jupiter and Mars
In other words, hold my hand!
In other words, darling kiss me!
Fill my heart with song
And let me sing forever more
You are all I long for
All I worship and adore
In other words, please be true!
In other words, I love you!”*

เสียงเพลงแจ๊สแสนหวาน “Fly me to the moon” ที่แต่งโดย บาร์ดี ไชวาร์ด ศิลปินชาวอเมริกัน แฉ่วพลีลัวสะท้อนไปในความเว้งว้างของห้อง ทั้งความเหงาและเศร้าไว้ในบรรยากาศ...และหัวใจ

คนตายเหงาได้ไหมนะ

ฉันอยู่ที่นี้มาเกือบสองสัปดาห์แล้ว แต่ยังสำรวจได้ไม่หมด ในแต่ละห้องมีทางเดินทอดไปสู่อีกห้อง สู่อีกยุคสมัย จนหลายครั้งต้องถอยกลับมา ไม่กล้าเดินไปสุดทางเพราะกลัวหลง และเมื่อลองทำแผนที่กลับพบว่ายิ่งงงหนักขึ้น เหมือนห้องพวกนี้ยังซับซ้อนชวนสับสนขึ้นทุกที ต้องทอดใจไว้ในใจว่าต้องขอแผนที่หรือแบบแปลนจากเทวดาให้ได้ แต่ก็ลืมทุกทีเลย

เทวดาต์มาทุกวัน เข้าบ้าง สายบ้าง บ่ายบ้าง เขามาพร้อมหนังสือพิมพ์ใหม่ นิตยสารใหม่ๆ ซึ่งน้อยหัวลงทุกที...แบ่งบางส่วนให้ฉัน อีกส่วนเอาไปไว้ที่ไหนก็สุดจะรู้ บางทีเขาก็เดินเข้าไปในห้องซับซ้อนพวกนั้น สักวันฉันคงได้เจอซากอารยธรรมสิ่งพิมพ์ศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด กองปนกันกับกระดาษปาปรัสและม้วนภาพเขียนโบราณของจีนแห่งๆ

บ่อยครั้งที่เทวดาต์มาพร้อมอาหารดีๆ

...แต่ขึ้นรอเขาคงอดตาย

ฉันทำอาหารเป็นหลายอย่างแล้วนะ ด้วยตำราสารพัด *Gourmet & Cuisine* ที่มีอยู่ในห้องสมุดมโหฬารนั้น อาหารฝรั่งเศสทำเองก็ได้ง่ายจัง! ที่นี้มีกระทิงตำราบาร์สเตาจนฉันเริ่มชงกาแฟสดที่มีอยู่เต็มชั้นพวกนั้นได้หลายสูตรแล้ว แกมเครื่องชงก็มีครบทุกแบบเสียด้วย สุดท้ายจะฟิน!

ทำงานคนเดียวดีอย่าง...ไม่ว่าจะแหกปากร้องเพลง คุยกับตัวเอง คุยกับภาพเขียน หรือรูปปั้นประติมากรรมใดๆ ก็ไม่มีใครว่า แกม...ภาพเขียนก็เถียงไม่ได้ด้วย...ดีเหมือนจะตาย!

เหงาเหรอ

...ฉันละความคิดนี้ไว้ก่อนสำรวจที่นี้ต่อ ทำความรู้จักกับสิ่งของ
ครบทุกชิ้นแล้วค่อยคิดเรื่องนั้นละกัน นี่ฉันยังคุยกับภาพเขียนในห้อง
เรือนของซีไม่ครบเลยด้วยซ้ำ ทั้งภาพ *Mona Lisa* ของ เลโอนาร์โด
ดา วินชี ซึ่งปลอมແຫ່ງๆ เพราะของแท้อยู่ที่พิพิธภัณฑ์ลูฟวร์ในประเทศ
ฝรั่งเศส *Virgin of the Rocks* หรือ *Madonna of the Rocks* ที่ไม่เกี่ยว
กับเจ้ามาดอนนาหลักบอกว่าแล้วยังแท้ และก็ไม่ใช่ชื่อเหล่าตระกูลออ
นเดอะร็อกอะไรด้วย

Madonna of the Rocks คือภาพวาดทางศาสนาอีกภาพหนึ่ง
ของตาlungดา วินชี เป็นภาพพระแม่มารีกับพระบุตรตอนพระเยซูทรง
พระเยาว์ ขณะประทับอยู่ในหุบผาหินกับเทพูริเอลและเด็กทารกอีก
คนหนึ่งคือ นักบุญจอห์นเร่ร้อน ทุกคนในภาพนี้หันหน้าเข้าหากัน
ท่าทางเหมือนกำลังสนทนากันอย่างออกรส

“โวย!...ทนไม่ไหวแล้ว! กระทั่งรูปวาดยังไม่สนใจฉันเลย!” ฉัน
แหกปากใส่เทหวัดต์ “แม่บ้านก็ได้ แม่บ้านก็ยังมีแม่บ้าน
ไง เอมมาเป็นเพื่อนคุยกับฉันเดี๋ยวนี! คุยคนเดียวจนหมดเรื่องคุยแล้ว
อีกสักพักภาพเขียนคงคุยตอบฉันได้ แถมอาณูบิสยังชอบทำตาวีบับ
คอยชำเลื่องมอมมาอีกด้วย”

“อะไรนะ อาณูบิสทำไมนะ” เทหวัดต์ยกมือห้าม ทำหน้าเหลือ
เมื่อได้ยินเรื่องของอาณูบิส

“ชำเลื่องมอมอะ” พอเขาเอียงคอทำท่างุน ฉันจึงต้องอธิบาย
เพิ่ม “เหมือนพวกภาพเหมือนคนเก่าๆ อายุสองสามร้อยปีในปราสาท
ไง ที่ออกแบบไว้ให้คนรู้สึกว่าคุณมอมอยู่ ไม่ว่าจะอยู่มุมไหนของห้องนะ
คนก็จะหลอนว่าคุณผีหลอกอะไรอย่างนั้นไง เนี่ยฉันรู้สึกว่าถูกอาณูบิส
มอมตลอดเวลาที่เข้าไปในห้องอียิปต์เลย คุณเข้าใจปะ”

“เดี๋ยวนะ สรุปรว่า...คุณกลัวอาณูบิส” เทหวัดต์พยายามเข้า
ประเด็น

“ไม่!” ฉันทำปากเบ้ ปฏิเสธเสียงแข็ง

“อ้าว...ฉันคุณก็เข้าใจเรื่องการออกแบบ” ชายหนุ่มยังพยายาม
ทำความเข้าใจ

“ไม่!” ฉันยืนยันคำเดิม

“เอ้า! มันยังงัย (กันวะ?)” เทวดีทักเกาหัว

“ฉันไม่กลัว และก็ไม่อยากให้มันมองฉัน โอเคปะ” ฉันบอกเขา
ก่อนบรรยายสิ่งที่ค้างค้ำอยู่ในใจออกมา

“ถ้าฉันไม่ถูกขัง ฉันว่ามันคงดีกว่านี้ นี่ฉันเบื่อบอเลตแล้วอะ
ทำทั้งซูเฟล่ ทั้งไข่เจียวก็ไม่ออกมาฟูสวย ไข่ต้มก็ติดเปลือก แถมฉันยัง
ทำพริกน้ำปลาไม่อร่อยอีก แล้วแบบนี้ใครเขาจะเอา แถม...ผู้หญิงอายุ
ระยะสุดท้ายที่จะหาสามีกลับถูกจับมาขังแบบนี้ จะหาเสื้อผ้าสวยๆ
หรือหาหัวกะโหลกใครเขาได้ ผู้ชายมือสองยังไม่ผ่านมาเลย มีแต่ผู้ชาย
เคยมีฐานะอายุตั้งหลายพันปีนอนพันผ้าเป็นมัมมี่อยู่ในโลงงะ”

เทวดีทักกะพริบตาปริบๆ อ้าปากเหมือนจะพูดอะไรแล้วก็จับ
ปากลง ชายหนุ่มสะบัดหัวเหมือนไล่ความมึนงงจากการโดนฉันจิกใส่
ชุดใหญ่ และคงรู้สึกอียังวะ!

“เอจี้ เอาทีละเรื่องนะ เรื่องอาณูบิส...ผมว่า...”

“ช่างหัวอาณูบิสมัน!” คำตอบไม่ແสเสทำเอาคนฟังหน้าเหลอ
กว่าเดิม

“จั้น...เรื่องอาหาร เอาคลิบสอนทำอาหารไหม” เทวดีทักเริ่มตัน
เจรจาประนีประนอมใหม่ “เอารายการของ เจมี โอลิเวอร์ หรือเชฟ
กอร์ดอนดีไหม ผมก็ไม่รู้ว่าคุณทำกับข้าวไม่เป็น...ขนาดแม้กระทั่ง
พริกน้ำปลายังทำไม่อร่อย”

ท้ายประโยคของเขาติดจะขำปนปลง แต่ฉันไม่สน

“ไม่เอา จะเอาหนังสือสอนทำอาหารละเอียดย” ฉันสั่ง หน้าเซิด

“อืม...” เทวดีทักเอาโทรศัพท์ขึ้นมาบันทึกรายการ “แล้วเรื่อง

เสื้อผ้า เดี่ยวผมเอาแค็ตตาล็อกมาให้ เสื้อผ้า รองเท้า กระเป๋า”

“ไม่เอาแล้ว ทำงานอยู่ที่นี่ไม่มีใครมาเห็น แก้วอยู่ยังไม่มีใครว่าเลย!” ฉันทะแอมยิ้มไม่เลิก

“อย่า!” เทวฤทธิ์รีบยกมือห้าม สีหน้าตื่นตระหนกจริงจัง “แค่นี้ที่ผมขอ เจาะจงเลย กะ-รุณา-อย่า!”

ตามันไม่รู้จึกคำว่าพูดเล่นรึไฉนนะ เดี่ยวบ๊ิดทำจริงซะเลยนี่!

“ส่วนเรื่อง...เอ่อ เนื้อคู่คุณนะ คงไม่สามารถหาให้ได้ อันนี้ต้องขอโทษด้วย ส่วน...เรื่องของคนทำความสะอาด...”

“ใช่แล้ว! แม่บ้าน...เขามาตอนไหนนะ ทำไมที่นี้ถึงสะอาดตลอดเวลาได้ขนาดนี้” ฉันทามอบอย่างสงสัยจริงจังปนกระตือรือร้นที่จะรู้ระยะเวลาเพื่อคัดกรองหาเพื่อนคุย

“เอ่อ...เวลาของเขาคงเหลื่อมกันกับของคุณ แต่ถ้าเขาอยากให้คุณเจอ เขาก็คงให้คุณเห็นเอง” เทวฤทธิ์อึกอัก การใช้คำ...มันแปลกๆ ใหม่นะ

“แล้วมีอะไรที่คุณต้องการอีกมั๊ย” เทวฤทธิ์รวบรัด

“ฉันไม่อยากถูกขัง ถึงเป็นห้องกว้างๆ ก็ไม่เอาอะ ฉันอยากไปข้างนอก อยากได้แสงแดด อยากถูกลมพัดใส่อะ” ฉันทบอกรู้สึกโล่งใจ ทำท่าเหมือนอยากทิ้งตัวลงนอนบนดินบนพื้น

“อืม...” เทวฤทธิ์ทำท่าใช้ความคิดก่อนหันหลังกลับ เดินนำไปทางห้องสมุด “ตามมา”

ฉันเดินตามเขาไปในห้องสมุด ผ่านตรอกชั้นหนังสือที่เป็นไม้แกะสลักกลดลางอสังการงดงามสูงเท่าตึกสามชั้นไปจนสุดทางซึ่งมีบันไดวนขึ้นไปบนชั้นหนังสือ กลางโถงกว้างมีแซนเดอเลียร์เป็นรูปแผนที่ดวงดาวห้อยระย้าลงมาจากความมืดมิดเบื้องบนด้วยเส้นเอ็นที่มองไม่เห็น

ฉันไม่มีความรู้เรื่องแผนที่ดวงดาวสักเท่าไร รู้แต่มันเหมือน

ดวงดาวถูกเก็บมาห้อยระย้าอยู่ต่อหน้าแทบจะหมดทั้งกาแล็กซีแล้ว
ที่อยู่ตรงหน้าในระยะเอื้อมมือถึงคือ ชิ้นส่วนของสุริยจักรวาลที่มีดวง
อาทิตย์ ดาวบริวาร และดาวอื่นๆ ลอยวนอยู่อีกหลายสิบดวง

ในแผนที่ดวงดาวนั้นดาวเคราะห์สีครามอยู่ถัดออกมาจากดวง
อาทิตย์เป็นดวงที่สาม ประกบด้วยดาวดวงเล็กสีเงินยวง เทหวัตถุแต่ละ
ดาวสีครามที่มีดวงจันทร์นั้นแล้วหมุนมันราวกับไม่ได้ติดอยู่กับแกนใดๆ
ฉันยังไม่ทันตกใจ ตู้หนังสือด้านซ้ายมือก็เคลื่อนออกเป็นประตูกลให้
ฉันลึกลงไปได้

โว้ว! อย่างกะ แฮร์รี พอตเตอร์ เนอะ

ฉันก้าวตามเขาเข้าไปในทางเข้าขนาดใหญ่ แอบเทียบกับหนังสือ
แฮร์รี พอตเตอร์ ทางลับไม่ยกเล็กแคบเหมือนในหนังสือ

เมื่อพ้นออกมาจากห้องสมุด ฉันก็ห่อปาก อดอุทานออกมา
ไม่ได้

“สวนลอยฟ้าบาบิโลน!” ถ้ามันมีจริงมัน ‘ต้อง’ เป็นแบบนี้!

เบื้องหน้าคือสวน บอกไม่ถูกว่ามันเป็นสวนอะไรดี มันมีทั้งไม้
ใหญ่ ไม้เล็ก ไม้เลื้อย ไม้ดอก ไม้ผล ไม้ประดับ ไม้ทะเลทราย มอส
และตะไคร่น้ำเกาะอยู่บนโขดหินในน้ำตกที่ก็แค่สูงจน...ต้องแหงนคอ
ตั้งว่า เถววัลย์และพืชไม้เลื้อยนั้นเกี่ยวเกาะกันแน่นหนา ดอกกล้วยไม้
สารพัดชนิดแข่งกันออกดอกสะพรั่ง ลำธารใสมีปลาสารพัดสีแหวกว่าย
อยู่ท่ามกลางกรวดแม่น้ำหลากสีสันที่สะท้อนแสง ระลอกริ้วของสายน้ำ
สยบราวกับอัญมณี

ทางเดินแผ่นหินสีน้ำตาลแดงพาเราลัดเลาะเลี้ยวเข้าไปในป่าทึบ
ถูกแล้ว ‘ป่าทึบ’ ต้นไม้ที่นี่แน่นทึบ ใบเขียวขมู่มครึ้มครอบคลุมพื้นที่
จนเหมือนเดินอยู่ในป่าดิบ ต้นไม้บางต้นสูงใหญ่จนจะความสูงไม่ถูก
รู้แต่ใหญ่จนน่าจะหลายคนโอบ เสียงของแมลง นก กระรอก รวมถึง
สรรพเสียงที่ฟังมีในป่าทึบดังคลอไปกับเสียงลำธารรินไหล

แม้ส่วนผสมของสวนทั้งหมดจะจัดวางปะปนกัน ทว่าเหมาะเจาะลงตัวจนหาตำหนิหรือจุดขัดสายตามิได้บนพื้นที่กว้างใหญ่ตระการตา จนฉันลืมไปแล้วว่าตัวเองอยู่บนตึก หรืออย่างน้อย...ตึกมันก็ควรมีจุดสิ้นสุด

แต่ที่นี้กลับไม่มี...

...

เพราะแม้แต่ต้นตะลิ่งกับความงดงามละลานตานั่น รัตติกัญญาจึงไม่สังเกตเห็นท้องฟ้าที่เปลี่ยนเป็นสีชาวมม่วง บางครั้งก็มีเมฆหมอก บางครั้งก็แหวกตัวออก เผยห้วงอวกาศที่มีดวงดาวระยิบระยับ ปรึบปรวอยู่ใกล้ราวจะเอื้อมหยิบได้

“คุณออกมาที่สวนนี้ได้เวลาต้องการพักผ่อน” เทวดีท์บอกเธอ ขณะเดินนำไปยังเรือนกระจกหลังคาโค้งหลังมีหมาที่ประดับด้วยลวดลายเหล็กดัด

‘โคตรสวยเลย’ หญิงสาวคิด เมื่อเดินเข้าไปในเรือนกระจกก็พบสวนที่เต็มไปด้วยไม้หายาก ดอกไม้งดงามมากมายแข่งขันกันออกดอกหลากสีสน และกำจายกลิ่นหอมหวานอบอวล

ถ้าไม่นับว่าโดนขัง...ไม่สิ! ต่อให้โดนขังก็เถอะ แต่แตกต่างกับการได้หย่อนใจ ได้นั่งกินอาหารมือเที่ยงในสวนสวรรค์ลอยฟ้าบาบิโลนนี่ก็เกินคุ้มแล้ว!

“เดี่ยว...แล้วฉันต้องทำไ้เวลาที่ยากออกมาที่สวน?” รัตติกัญญาตั้งคำถามเมื่อเทวดีท์พากลับเข้ามาอยู่ในห้องสมุด ได้เซนเดอเลียร์แผนที่ดวงดาวมืมนั้น

“เออ เกือบลืมไป วิธีเปิด...เฮ้ย! อย่า!” เทวดีท์พึมพำก่อนร้องเสียงหลงเมื่อหญิงสาวเอื้อมไปหมุนลูกโลก

หญิงสาวคิดว่าทำแบบเดียวกันกับที่เธอทำแล้วเชียว แต่วิธีหมุนนั้นกลับไม่ได้ทำให้ผนังที่เพ้นสวนเปิดออก มันกลับเปิดประตูกลอีก

ด้านที่ดูเหมือนว่าเจ้าของบ้านมิได้อยากเปิดเผยให้รู้เห็น เทหวัตรถึงได้ร้องเสียงหลงขนาดนั้น แต่ก็สายไปแล้ว

ห้องนั้นโล่งกว้าง ผงาดด้านหนึ่งมีหน้าต่างกระจกแบบฝรั่งเศสที่สูงจากพื้นจดเพดานลิบลัว แชนเดอเลียร์โบราณที่ห้อยลงมาแสงจางๆ ได้ไม่ทั่วห้องที่ตกแต่งผสมผสานสไตล์ ฟินนินฮอนดาสนิทปูด้วยพรมขนสัตว์ผืนใหญ่ (ที่ไม่กล้าเรียกว่ามันถลอกออกมาจากหนังตัวอะไร) ที่หน้าเตาผิงก่ออิฐแบบโบราณคือ ชุดรับแขกชุดใหญ่ที่น่าจะรับรองได้สักยี่สิบถึงสามสิบคน มีตู้และชั้นไม้สไตล์วิกตอเรียนแทรกตัวระหว่างเฟอร์นิเจอร์สไตล์เอเซียอย่างกลมกลืน

บนพื้นบางส่วนที่เป็นไม้มีพรมชาวฟูผืนใหญ่ปูหน้าเตาเพียงหลังมเดียว...มันใหญ่เกินกว่าจะเรียกเตียง ที่จริงมันเหมือนเป็นแท่นโซฟาที่วางอยู่บนยกพื้นเล่นระดับซึ่งยกขึ้นสองชั้น ส่วนที่ดูเหมือนเตียงนั้นกว้างยาวเกินครึ่งไซส์ไปหลายเมตร ลาดด้วยพูกนอนหนาน่าจะนุ่มนอนสบาย

แม้จะมีขนาดที่น่าจะนอนได้ที่ละเป็นสิบคน ทว่า...บนเตียงนั้นกลับมีร่างหนึ่งนอนอยู่เพียงลำพัง

เขานอนนิ่ง ไม่ไหวติง...ไม่แม้จะหายใจ!

“ขอแนะนำอย่างเป็นทางการ นี่คือนายจ้างของเรา...ลูนาร์...แต่คุณไม่ต้องสนใจหรอก และเขาก็คงไม่ต้องการให้คุณสนใจอะไรเขา” เทหวัตรแนะนำอย่างแข็งๆ

‘ก็แน่ละสิ...ก็เขาเล่นนอนนิ่งอย่างงั้นอะ’

“ชะ...เขา....เขาเป็น....” รัตติกัญญาถามตะกุกตะกัก ใจเต้นไม่เป็นลำดับ ทั้งที่ห้วนกลั้ว แต่กลับยังเดินเข้าไปใกล้เขา

“เขาไม่มีชีวิต” เทหวัตรอธิบายสถานะของนายจ้างให้กระจ่าง

‘นั่นไง!...ซัดเลย!’ หญิงสาวร้อง พร้อมกับที่คำถามเมื่อตอนสัมภาษณ์งานดังก้องเข้ามาในหัว

‘...เออ ว่าแต่ คุณเป็นคนกลัวผีไหม’

‘เปล่า! ไม่ใช่! ไม่มี! ไม่มีใครเคยถูกผีหลอกที่นี่!’

‘ผมหมายถึง...คนบางคน...อาจหวาดผวาคิดไปเอง กลัวไปเอง เหมือนกลัวความมืด หรือไม่กล้าไปเข้าห้องน้ำตอนกลางคืนคนเดียวอะไรอย่างนั้น ไม่ได้พูดถึงว่าโดนผีหลอกแบบจะจะ แบบ...ออกมาให้เห็นตัวแบบนั้น หรือไม่งั้นก็พวกที่กลัวเวลาเห็นศพ หรือกลัวถ้าต้องอยู่ในห้องที่เคยมีคนตาย หรืออะไรเทือกนั้นนะ’

‘ไม่น่าเลย...ตอนนั้นเธอไม่น่าไปบอกเขาเลยว่าจะไม่กลัว’

‘อา...มิน่าล่ะ ตอนที่ถามคำนั้นออกไป เขาถึงตอบอย่างมันอกมันใจว่าไม่มีทาง...’

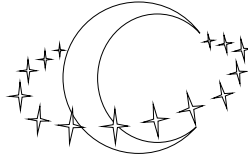
‘...ถ้าเจ้านายคุณไม่ชอบฉันล่ะ’

‘ถ้าหาก...ผมรับรองได้ว่านายจ้างของเราจะไม่เป็นปัญหาใดๆ กับคุณ...คุณจะยอมรับงานนี้ไหม’

‘ทำไมจะไม่มีปัญหาล่ะ!’

‘เขา-ตาย-แล้ว-ไง-ล่ะ-โว้ย!!!’

4

แล้วเราก็ได้พบกัน

จะให้ถูกคงต้องบอกฉันได้พบเขา...

แต่ขออย่าให้เขาได้เจอฉันเลยจะดีมาก...อ้อ ฉันใช้คำผิด...ขอ
ละคำว่า 'เรา' ไว้ในฐานะที่ 'เรา' ไม่ควรเป็น 'เรา' ละนะ

หลังจากทำงานที่มากกว่าสองสัปดาห์ ฉันเพิ่งได้พบกับนายจ้าง
ของฉัน แม้จะโดยบังเอิญ แต่ช่างชัดเจนจะเจตา กระจางแจ้งจนใจ
กระเจิง...

แล้ว จ. จานจะเยอะไปไหน!?

มันทำให้เข้าใจแล้วละว่าทำไมเทหวัตถุถึงยอมจ่ายราคาค่าจ้าง
ที่สูงลิบลัว ทั้งๆ ที่ปริญญาของฉันไม่ได้เลิศเลออะไร

เข้าใจแล้วละว่าทำไมที่นี่มีฉันแค่คนเดียว

เข้าใจแล้วถึงการที่ต้องปกปิดทุกอย่างเป็นความลับ

...แต่ที่ไม่เข้าใจคือ ที่บังคับให้ฉันมาอยู่ร่วมบ้านกะศพเนี่ยยย!!!

ร่างบนพูกนอนปูผ้าซาตินสีดำเป็นชายหนุ่มร่างสูงใหญ่สวมเสื้อ
สีขาวที่มีผ้าห่มคลุมถึงหน้าอก ดูเหมือนคนที่หลับอยู่...หลับสนิทในห้วง
นิทราสุดลึก ร่างนั้นดูอายุไม่เกินสามสิบปี ผมยาวสีน้ำตาลเข้มล้อม
กรอบดวงหน้าเรียวที่เกลี้ยงเกลาจนเกือบเหมือนใบหน้าของผู้หญิง

จุก ปาก คิ้ว คางส่วน รวกับความงามที่ผ่านการสลักเสลาของ
ประติมากรเอก มีเพียงแค่สีผิวที่ดูซีดๆ หม่นๆ ไปนิดหน่อยเท่านั้น
นอกจากนั้นแล้วไม่มีร่องรอยความตยากล้ากรายบนใบหน้านั้นแม้แต่
น้อย

การทำงานตลอดสองสัปดาห์นี้ทำให้ฉันได้สัมผัสกับงานศิลปะ
ชั้นเลิศของโลกจนเรียกได้ว่า มหาศาล แต่ไม่มีงานชิ้นไหนเทียบได้กับ
‘ความงาม’ หมดจดของร่างที่อยู่ตรงหน้าจริง ๆ

“เขา...” ฉันถามตะกุกตะกัก

“เขา...ประสบเหตุ...บางอย่าง และด้วยเหตุผลบางอย่าง...ทำให้
เราต้องเก็บเขาไว้อย่างนี้...เพื่อรอเวลา...” คำอธิบายของเทวต์ธเติม
ไปด้วย ‘บางอย่าง’ ที่ยากจะอธิบาย

“หมายถึง รอยาติเขามาจัดการอะไรอย่างนั้นนะเธอ” ฉันคาด
เดาพลางนึกไปถึงเรื่องราวที่เล่าถึงคนตายที่ญาติเก็บศพไว้ในบ้าน ทำ
เสมือนว่ายังมีชีวิตอยู่...แน่นอนบ้านนั้นกลายเป็นตำนานบ้านผีสิง ออก
รายการคนอวดผีไปแล้วเรียบร้อย

เทวต์ธชักไหล่ทำท่าอ่อนใจ ไม่ปฏิเสธแต่ก็ไม่ได้ตอบรับ

“เขา...นานแค่ไหนแล้ว...” ฉันถามอีกที จับจ้องดวงหน้าของร่าง
นอนนิ่งนั้นไม่คลาดสายตา

“...นาน...” เทวต์ธทำท่าคิด ก่อนมองนาฬิกาข้อมือแล้วอุทาน
“บ่ายสามโมง! ผมต้องรีบไปธุระแล้ว”

เขาก้าวพรวดๆ นำไปที่ประตู ทำให้ฉันจำต้องเดินตามออกมา
เมื่อเหลียวกลับไปมองร่างนั้น น่าแปลกใจ ทั้งที่ควรกลัวหรือหวาด
ระแวงมากๆ แต่กลับรู้สึกแบบนั้นแค่นิดหน่อยเท่านั้น ไม่รู้ทำไมความ
รู้สึกส่วนใหญ่กลับเหมือนอาลัยอาวรณ์และในอกกลับรู้สึกโหวงๆ
แปลกๆ

ผู้ที่จ่ายค่าจ้างให้แก่ฉันไม่ได้มีชีวิตอยู่แล้ว...

เปล่า...มันไม่ใช่อาชีพที่เสียสละ สูงส่ง หรือทรงคุณธรรมอย่าง
หมอชั้นสูง เจ้าหน้าที่มูลนิธิ หรือพนักงานแต่งหน้าศพอะไรอย่างนั้น
หรือ...

มันเป็นอาชีพที่...ฉันโดนหลอกมาทำ!

แง...ช่วยด้วย!!!

ฮือๆ ไม่น่าเห็นแก่เงินเลย...ไม่น่าไปยอมเซ็นสัญญาบ้าๆ นั้นเลย
ไม่น่า...

เทหวัดถิโปะหน้าฉันด้วยเช็คตัวเลขหลัก หยุดเสียงไวววาย
ได้ชะงัด

เขามองฉันที่หยุดไวววายราวปิดสวิตช์ด้วยสีหน้าพึงพอใจก่อน
พึมพำ

“มองคนไม่ผิดจริงๆ”

เดี๋ยวลี! หมายความว่าไงยะ!?

“หมายความว่า...” เทหวัดถิอธิบายซ้ำๆ ด้วยสีหน้าที่ทางมี
ความสุขที่ไม่ต้องรับมือกับคำไวววาย เรื่องความหวาดกลัวที่โอเวอร์
แอกติงของฉัน

“คุณเป็นคนเข้มแข็ง” ชายหนุ่มเอ่ยน้ำเสียงชื่นชม

อืม...

“ฉลาดและมีเหตุผล”

...พูดได้ดี

“มีความเป็นมืออาชีพ รักในเงิน เอ้ย! งานที่ทำ” เขายิ้มปลอบ
ประโลมฉันที่มองตาขุนขวางแล้วเอ่ยต่อ “เหมาะสมกับงาน”

“แต่...” ฉันอ้าปากจะท้วง

“หรือจะไม่เอา” เทหวัดถิถาม ทำท่าจะกระตุกเช็คคืน

“เอา!” ฉันรีบคว้าเช็คกลับมายัดใส่กระเป๋า ทำหน้านัยน์ใส่

“อย่าทำหน้าย่น” ชายหนุ่มเอานิ้วเรียวยาวเคาะหว่างคิ้วขณะ
ล่ำทับ “อายุขนาดนี้อีลาสตินไม่ค่อยทำงานแล้ว มันจะกลายเป็นรอย
ย่นถาวร”

“อากกก!!! ปากเหรอนั่น!” ฉันทะโกนใส่โดยไม่สนว่าอีกฝ่าย
มีสถานะเป็นทนายของนายจ้างผู้ซึ่งยื่นเช็คตัวเลขหกหลักให้เป็นค่า
ปิดปาก ซึ่งก็แน่นอนเพราะหมอนี้ไม่ใช่เหรอที่หลอกฉันมาอยู่กะคนตาย
อะ!

“ก็เพราะนายไม่ใช่เหรอที่ทำให้ฉันต้องมาอยู่ที่นี่ ไม่ได้เห็นเดือน
เห็นตะวัน ออกไปไหนก็ไม่ได้ มีเงินแต่ไม่มีปัญญาไปทำทริตเมนต์ ทำ
สปาให้สวยๆ ไว้รออยู่ล่ะหา!”

“เอาน่า...เดี๋ยวไปเหมาเครื่องสำอางลดอายุยี่ห้อแพงๆ มาไว้ให้
โบกกลบร่อง โอเคไหม” เทหวัดถึกทับด้วยเครื่องสำอางแบรนด์ดัง

ฉันแยกเขี้ยวใส่ แต่ยอมหยุด...ไม่ได้เห็นแก่เครื่องสำอางแพงๆ
หรอกนะ

ขออย่าอีกที...ฉันไม่ใช่คนงกหรอกนะ จริง...จริง!

เมื่อคนเราเสียชีวิต แรกๆ ร่างจะยังคงสภาพเดิม

ร่างกายยังคงนุ่ม แล้วอุณหภูมิของร่างกายจะค่อยๆ ลดลง หลัง
จากหกชั่วโมงไปแล้วแคลเซียมจะทำให้กล้ามเนื้อแข็งเกร็ง ร่างคนตาย
จะแข็งอยู่อย่างนั้น และหลังจากสี่สิบสี่ชั่วโมงไปแล้ว กระบวนการตาม
ธรรมชาติจะเข้ามาจัดการให้ร่างนั้นเข้าสู่กระบวนการย่อยสลาย...ซึ่ง
ไม่น่าดูเท่าไร

หลายวัฒนธรรมจึงคิดหาวิธีหยุดยั้งกระบวนการเน่าสลายตาม
ธรรมชาตินั้นไว้ หนึ่งในนั้นคือการทำมัมมี่เก็บรักษาศพผ่านน้ำยาและ
กระบวนการต่างๆ นานา และมีอีกหลายกรณีที่ศพเป็นมัมมี่โดย
ธรรมชาติเช่นถูกแช่แข็งอย่างฉับพลัน และผ่านกาลเวลามาได้โดยไม่

ถูกทำลายก่อนมีคณคัมภีร์ ส่วนใหญ่ร่างที่ถูกทำให้เป็นมัมมี่มักจะสูญเสียน้ำหนักจนเสียสภาพเดิมไปกลายเป็นศพแห้งกรัง การตกลงไปในบ่อโคลนหรือบ่อน้ำมันดินซึ่งเป็นทั้งสาเหตุการตายและเป็นการสตัฟฟ์ร่างนั้นไว้ก็ทำให้ศพไม่เน่าเปื่อยเช่นกัน ถ้าพบในไทย (ส่วนใหญ่เป็นสังฆารพระเกจิต่างๆ) มักถูกปิดทองทั้งตัวจนไม่สามารถพิสูจน์สภาพได้ (สาธุ ๙๙)

ที่ที่ฉันคิดว่าได้ใกล้ชิดกับศพสุดๆ แล้ว (ไม่นับอาจารย์โครงกระดูกที่เรียนในวิชากายวิภาค อันนั้นไม่ใช่ของจริง) ก็คือที่พิพิธภัณฑ์กายวิภาคในโรงพยาบาลศิริราช ซึ่งเป็นที่ศึกษากายวิภาค สำหรับนักศึกษาแพทย์และนักศึกษาศิลปะ (ที่ดีติดอันดับโลก!) ที่นั่นมีตั้งแต่ตัวอ่อนทารกทุกอายุครรภ์ ร่างกายมนุษย์ลักษณะต่างๆ ตัวอย่างตัดขวางของร่างกายมนุษย์ เส้นประสาทฉีกสีที่เลาะออกให้เห็นทั้งร่างอย่างสมบูรณ์แบบสุดๆ

พอละ เดี่ยวจะกลายเป็นรีวิวพิพิธภัณฑ์ซะเปล่าๆ

ที่ฉันอยากจะบอกคือ ร่างเหล่านั้นทุกร่างคงสภาพได้ด้วยน้ำยาพิเศษ ซึ่งให้กลิ่นออบอวลไปทั่วทั้งบรรยากาศเลยทีเดียว อีกที่ใกล้ๆ กันคือ พิพิธภัณฑ์นิติวิทยาศาสตร์ซึ่งอยู่ในศิริราชเช่นกัน ที่นี้มีตัวอย่างจากคดีต่างๆ ตั้งแต่ฆ่าตัวตาย อุบัติเหตุ ไปถึงสิ่งของที่ใช้ในการฆาตกรรม เคยมีตัวอย่างศพบางศพอยู่ในตู้ให้ดูด้วย ร่างนั้นไม่ได้ถูกดอง แต่ถูกอบน้ำยาบางอย่างให้คงสภาพเป็นร่างสีด้าแข็งๆ ซึ่งก็กึ่งๆ มัมมี่แหละ

ที่ยกตัวอย่างมาไม่มีร่างไหนที่ดูสมบูรณเท่าร่างนายจ้างของฉันเลย

หลังจากถามเทววัตถุหลายครั้ง...แต่ละครั้งสาเหตุการตายและระยะเวลาไม่เคยตรงกันเลยสักครั้ง!

ร่างหลังความตายของสุนาร์นั้นดูเหมือนไม่ได้อาบน้ำยาอะไร

เพื่อรักษาสภาพ...แต่โดยส่วนตัวก็ไม่คิดว่าจะมีน้ำยาอะไรที่รักษา สภาพศพไว้จนนอนหลับได้ขนาดนี้ แถมยังไม่มีกลิ่นเหม็นเปื้อนใดๆ ให้ ได้รู้ระยะเวลาหลังตายแล้วเลย เหมือนเขาแค่หลับไปแล้วไม่ตื่นขึ้นมา อีกเลย โดยที่ไม่หายใจ หัวใจไม่เต้น และร่างกายเย็นเฉียบ (นี่ถ้าเขา ไม่มีผมนะ ฉันสันนิษฐานไปแล้วว่าเขาต้องเคยบวชเป็นพระเกจิวัดดัง วัดไหนสักแห่งแน่)

ผมของเขาเป็นสีเข้มแต่ไม่เชิงดำนัก ออกจะสีเหลืองๆ ปนน้ำเงิน ปนน้ำตาลทองอย่างไรบอกไม่ถูก ร่างนั้นนอนอยู่ทำให้กะความสูงไม่ได้ แต่ถ้าวัดขึ้นยืนคงไม่ต่ำกว่าเมตรแปดสิบห้าหรือเมตรเก้าสิบเซ็นต์ แน่ๆ (เดี๋ยวลี! แล้วก็จะให้เขาลุกขึ้นยืนทำมายยย)

เขาน่าจะไม่ใช่คนไทยหรอก รวมถึงเทวธิดด้วย รายนั้นก็เป็นผู้ชายร่างสูงใหญ่เกินเมตรแปดสิบเซ็นต์ เป็นหนุ่มหน้าสวย จมูกโด่ง ขนตายาวดูคล้ายๆ แขนง คล้ายๆ ฝรั่ง แต่ก็นะ...สมัยนี้ที่ศัลยกรรมทำ ใหม่ได้ทุกสัญชาติ ตอนเกิดเป็นคนไทย ตอนวัยรุ่นเป็นเกาหลี แก่ตัว ไปเป็นอีกเพศหนึ่งยังมีมาแล้วเลย ฉันก็ได้แต่ปลงในยุคที่ผู้ชายสวย ชนะผู้หญิง แล้วแบบนี้หน้าที่ไม่ศัลยกรรม ไม่โปะ ไม่โบก ไม่โบะ ไม่ ฟิลเลอร์ ไม่ร้อยไหม สำหรับฉันได้แค่นี้ก็พอใจละ (ตอนมีอิสระก็ไม่มี ดั้งค์ทำ ตอนมีดั่งค์ก็ดันถูกขังไปไหนไม่ได้แล้ว กรรม!)

วัฒนธรรมเกี่ยวกับความตายมีมายาวนานตั้งแต่ยุคก่อน ประวัติศาสตร์

มีตั้งแต่การนำเครื่องประดับ อาหาร หรือสิ่งของทางพิธีกรรมใส่ ไว้ในหลุมศพไปจนถึงการทำสุสานยิ่งใหญ่ ผังข้าทาสบริวาร สัตว์เลี้ยง และทรัพย์สมบัติตามลงไป (ซึ่งคนตายไม่มีทางได้ใช้) การฝัง การเผา การทำพิธีกรรม การทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้ผู้ตาย ทั้งหมดนี้เป็นพิธี เพื่อผู้ที่ยังอยู่ทั้งสิ้น

เพื่อให้เธอ...ได้ทำอะไรเป็นครั้งสุดท้ายเพื่อคนที่เธอรัก
เพื่อให้ได้รู้สึกว่าการที่จากไป...ได้รับสิ่งดีๆ
เพื่อให้คนที่ยังอยู่...ได้รู้สึกถึงความเชื่อมโยงกับผู้ที่จากลา
เพื่อที่ความอาลัยจะได้มีที่ลงสถิตอยู่ชั่วกาล

...

ฉันเงยหน้าจากกองหนังสือที่ค้นหาบรรดาเรื่องเกี่ยวกับความตาย ไม่มีเรื่องไหนที่อธิบายถึงการดำรงอยู่ของร่างกายชายหนุ่มผู้เป็นนายจ้างของฉันได้เลย คิดถึงยายอชิระซะมัด เพื่อนของฉันที่บ้าคันคว้าเกี่ยวกับความตาย ตั้งแต่วัฒนธรรมการฝังศพไปจนถึงเทพแห่งความตายของวัฒนธรรมต่างๆ ทั่วโลก ถ้าได้มาเห็นนายจ้างของฉัน ยายนั่นคงต้องกรี๊ดแน่ (หมายถึงกรี๊ดดีใจนะ ไม่ใช่กรี๊ดร้องสยองขวัญแบบฉัน)

อ้อ...ลืมไป เทวต์ห้ามไม่ให้ใครรู้เนี่ย ฉันวางมือที่กำลังจะกดโปรแกรมแชตในโทรศัพท์มือถือ ส่งข้อความออกไปถึงเพื่อนลงพลางถอนใจยาวๆ

เออ...มือถือนี่อีกอย่าง...ที่นี้ไร้สัญญาณโทรศัพท์อย่างชนิดที่เรียกได้ว่าหมดจด

เว้ย!!! นี่แกอยู่บนยอดตึกกลางเมืองหลวงนะเพ้ย หรือค่ายโทรศัพท์ของฉันสัญญาณล่มถาวร หรือโดนยึดสัมปทานคืน หรือฉันลืมจ่ายค่าโทรศัพท์...ถ้าฉันลืมจ่ายนี่ไม่คิดจะส่งข้อความหรือโทร. มาด่าทอจิกทวงกันบ้างหรือไง...ฉันเป็นลูกค้ามาหลายปีแล้วนะ บทจะยกเลิกก็ยกเลิกกันนี่เลยเหวอ

ฉันกำลังคิดในอีกแง่ว่า หรืออีตาเทวต์ตัดสัญญาณโทรศัพท์ที่ในตึกนี้

แหงๆ เลย...ฉันคิดอย่างฟุ้งซ่านขณะที่ชูโทรศัพท์มือถือ (ที่เริ่มกลายร่างเป็นก้อนพลาสติกไร้ค่าไม่ต่างอะไรกับก้อนหิน) ขึ้นหาสัญญาณ มีบางเว็บที่เหมือนสัญญาณหลงมา แต่เว็บหนึ่งก็หายเกลี้ยง

“WTF!” ฉันตะโกนอย่างบ้าคลั่งให้สัญญาณอันบางเบาไม่ถึง
ขีดที่ผู้บ่าวบราววิญญานหลอกหลอน

ฉันอยู่ในห้องสมุด พยายามหาข้อมูลเกี่ยวกับความตายและการ
ตัดสัญญาณโทรศัพท์เพิ่มเติมจากหนังสือในห้องสมุด (ค้นอาณูไม่ได้
เพราะมันไม่มีสัญญาณเน็ตง)

เออ ฉันเล่าไปหรือยัง ห้องสมุดที่นี้สุดอลังการเลยนะ เป็นห้อง
โถงมหิมาที่เรียงรายด้วยชั้นหนังสือไม้สีเข้มที่เต็มไปด้วยลวดลาย
แกะสลักสุดอลังการ มันสูงเท่าตึกสามชั้น มีบันไดและระเบียงให้ปีน
ขึ้นไปดูหนังสือ บางตึกก็มีบันไดวนที่มีเหล็กดัดเป็นลวดลายเถาไม้เกี่ยว
เลื้อยเลี้ยวพัน ยิ่งดูยิ่งเหมือนห้องสมุดสาธารณะซินซินเนติและแฮมิล-
ตันที่สร้างเมื่อ ค.ศ. 1874 ที่จริงแล้วมันเป็นตึกที่สร้างขึ้นมาสำหรับเป็น
โรงโอเปร่า แต่กลับกลายมาเป็นห้องสมุดที่สุดหรูหราอลังการ น่า
เสียดายที่มันต้องปิดลงเพราะแผนพัฒนาเมืองใน ค.ศ.1955 และหายไป
ไปในที่สุด...

ที่ไหนล่ะ!

ตอนนี้มันมาปรากฏร่างสุดอลังการบนยอดตึกระฟ้าในเมือง
หลวงของประเทศ ฉันนั่งอยากโพสต์เป็นบ้าเลยว่าฉันได้มาเยือนห้อง
สมุดสุดแสนอลังการนั้น แต่ภาพที่ออกมาคงเหมือนใช้โฟโต้ชอปตัด
แปะรูปตัวเองลงไปในภาพห้องสมุดซินซินเนติฯ แห่งๆ

แถมอย่าลืมว่ายังมีเรื่องสัญญาณการรักษาความลับอีกล่ะ
รัตติกัลญูญาแข็งเปิด!

**ฉันอยู่ในสถานที่ลึกลับ ไร้สัญญาณโทรศัพท์ และกว้าง
ไม่มีที่สิ้นสุด**

ที่นี้กว้างขวางจนฉันเลิกคำนวณและเลิกคิดในแง่ความเป็นจริง
ด้วยว่า ทำไมมันถึงกว้างได้กว้างเอา กว้างไม่เกรงใจใคร อยากกว้าง

ก็กว้างไป ฉันก็แค่เดินได้ไม่ทั่วแค่นั้นเอง!

ฉันพาตัวเองเปลี่ยนอิริยาบถจากบนเก้าอี้ไม่แข็งๆ ของโต๊ะไม้ขัดมันในห้องสมุดมาจ่อมลงในอาร์มแชร์ตัวใหญ่นุ่มที่ดูดีชีวิตจนอยากซุกตัวอยู่อย่างนั้นตลอดไป

เฟอร์นิเจอร์ที่นี่ทุกชุดมีขนาดใหญ่โต สวยงาม และคลาสสิก แต่ละมุมตกแต่งจัดเต็มเหมือนตัดเอาภาพจากนิตยสารบ้านสวยๆ จากทุกมุมโลกมาประดับรวมกันไว้อย่างมีศิลป์

มาคิดๆ ดูแล้ว นี่ฉันเหมือนหลุดเข้ามาอยู่ในนิยายแนวคฤหาสน์ ลึกลับที่นางเอกเป็นหญิงสาวธรรมดา ติดจะสวยๆ หยิ่งๆ หลงเข้าไปอยู่ในคฤหาสน์โบราณหลังใหญ่ที่มีความลับมากมายซุกซ่อนอยู่ แถมสมาชิกในคฤหาสน์ก็ล้วนแล้วแต่มีความลับซ่อนไว้ให้นางเอกค้นหา ซึ่งนางก็เที่ยวผูกมิตรกับผู้คนไปทั่วพร้อมๆ กับเล่นเกมนักสืบ เก็บข้อมูลต่างๆ นานา จับแพะชนแกะไปเรื่อย จนคลี่คลายปริศนาหมดทั้งเรื่องได้ด้วยตัวคนเดียว

เก่งกว่า เซอร์ล็อก โฮล์มส์ อีกนะเนี่ย หรืออีกนัยหนึ่งคือ เรียกได้ว่านางมีความเผือกอย่างยอดเยี่ยม เผือกผิดผู้ผิดคน ผือกผิดมนุษย์มนา เผือกล้ำหน้าจนเฉลยได้หมดทุกปม คนเราจะโรมันจะเผือกได้ขนาดนั้นแล้วยังรอดอยู่ได้อีก (วะ!)

หลังจากเผือกจนได้ที่แล้ว นางเอกของเราก็จะต้องได้เคลมเจ้าของคฤหาสน์หนุ่มหล่อทนายมหาเศรษฐี ไม่ว่าเขาจะเคยคบใครมาก่อน เป็นกิ๊กกับตัวร้าย มีคู่หมั้นเป็นฆาตกร หรือมีเมียอยู่แล้ว ทำยที่สุดอีนังนางเอกก็จะแย่งทุกชนะนี้ เอาพระเอกที่หล่อที่สุดในเรื่องมาครองได้สำเร็จ (เอ...พลอตมันแปลกๆ มั้ยนะ...ไม่หรอكمั้ง...เนอะ)

นั่นแหละ สมมุติว่าฉันเป็นนางเอกนิยายแนวนั้นละกัน เพราะสถานที่นี้ก็คล้ายๆ คฤหาสน์ลึกลับในเรื่องแหละ ผิดแต่มันยิ่งใหญ่อลังการกว่ากันมากมายหลายเท่า เอาแค่งานศิลปะที่รวบรวมไว้ที่นี่

(ทั้งของแท้และของที่ฉันคิดว่าก๊อปปี้) นั่นก็มหาศาลจนประมาณมูลค่าไม่ได้ ชะนะนิยายแนวคฤหาสน์ลึกลับทุกเรื่องแล้ว

แต่สิ่งที่ทำให้พลอตนิยาย (ชีวิต ดราม่า ลึกลับ โรแมนติก ผจญภัย) ของฉันไปต่อไม่ได้คือ...

ที่นั้ดันมีฉันเพียงคนเดียวนี่สิ!

WTF!

ดูเหมือนว่าน่าจะมีแม่บ้าน (แม่บ้านมหัศจรรย์ที่ทำความสะอาดสถานที่ที่กว้างใหญ่ไพศาลขนาดนี้ด้วยตัวคนเดียวโดยไม่มีเศษฝุ่นผงหลงเหลือสักเม็ด เซรดดด!! นางทำได้ไง!?) ซึ่งไม่ยอมมาให้ฉันได้เจอ (แล้วฉันจะเผือกความลับของที่นี่ได้จากใครละ) สิ่งมีชีวิตเดียวที่โผล่หน้ามาให้เห็นคือเทวฑ์ ซึ่งกุมความลับทุกอย่างไว้ แต่เขาไม่น่าที่จะเป็นตัวดำเนินเรื่องต่อให้ตัวละครนางเอก (มิโน) อย่างฉันได้เลย

คือ...ถ้าในเรื่องมีใครคนหนึ่งเ็นพวกเราที่เป็นฆาตกร แล้วทั้งเรื่องดันมีตัวละครอยู่แค่สองคนเนี่ย...ฆาตกรควรเป็นใครละ หือ?

อ้อ...จุดที่สำคัญที่สุดในนิยาย (ชีวิต ดราม่า ลึกลับ โรแมนติก ผจญภัย) ของฉันคือ พระเอก (เจ้าของคฤหาสน์ที่หล่อสุดและรวยสุดในเรื่อง) ดันเป็นสิ่งที่ไม่มีชีวิต...ฉันหมายถึงเคยมีชีวิต แต่ตอนนี้เขาได้แต่นอนนิ่งๆ ตัวเย็นเฉียบ ไม่หายใจอยู่ในห้องงะ

จบ เลิก แยกย้าย โสดสนิทิตตคนคานต่อเหอะกันยา

จ้อ...หนูอยากเป็นนางเอกนิยายโรแมนติกบ้างง่า...

แต่ไม่เอาพระเอกที่ตายแล้วนะ ไม่จ้่นนิยายโรแมนติก+อโรติกที่ปูมาตลอดนี้มันจะกลายเป็นนิยายแนว Necrophilia (โรคจิตที่ชอบร่วมเพศกับศพ) ไปซะ